ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ: **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: **Ὁδὸς Πραξιτέλους, ἀριθ. 15.**

(Παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν).

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 24.

Ἀθῆναι, 21 Σεπτεμβρίου 1901.

Ἐκδίδεται τὴν 1, 11 καὶ 21 ἑκάστου μηνὸς

FELIX PHILIPPI

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Κατὰ γλαφυρὰν μετάφρασιν

τοῦ Γερμανομαθοῦς κ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Δ. ΔΕΣΜΙΝΗ

Ἐξεδόθη εἰς βιβλίον καὶ ἀποστέλλεται ἀντὶ δραχμῆς πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

Ἀπευθυντέον εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Μουσείου.

Ὁδὸς Πραξιτέλους ἀριθ. 15.

Μ. ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Κεφάλαιον Α'.

Ὁ κώδων πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχεν ἠχήσει εἰς τὸ ἀρχαῖον τῶν «Σκηνητῶν» Μοναστήριον καὶ ἀκόμη εἰς τὴν βαθεῖαν σιγὴν τῆς νυκτὸς ἀντήχει ἡ τελευταία αὐτοῦ κροῦσις, ἐνέχουσα κάτι τι τὸ μυστηριῶδες καὶ διεγείρουσα κάποιο ἄγνωστον, πλὴν ζωηρόν, αἴσθημα μὲ φόβον μεμιγμένον.

Ἡ κροῦσις τοῦ κώδωνος τούτου κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτός, ἐνεῖχε διὰ τοὺς μοναχοὺς τοῦ ἀνωτέρω Μοναστηρίου κάποιαν ἀγρίαν ἐπισημότητα. Ἦτο ἓν σύνθημα ἀλλὰ καὶ μία προσταγή.

Οἱ μοναχοὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὤφειλον νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ τῆς κλίνης των, ὤφειλον, εἴτε εἶχον ὄρεξιν, εἴτε ὄχι, νὰ τελειώσουν, εἰς ὅ,τι κατὰ τὴν ὥραν τῆς κρούσεως τοῦ κώδωνος ἐνησχολοῦντο, ἢ προσευχὴ ἦτο τοῦτο ἢ ἀνάγνωσις.

Ἦτο ἓν ἄρθρον τοῦτο τοῦ αὐστηροτάτου ἄλλως τε κανονισμοῦ τοῦ Μοναστηρίου τῶν «Σκηνητῶν» τὸ ὁποῖον ποτέ, ἔστω καὶ κατὰ μίαν ἡμέραν καὶ εἰς τὰς πλέον περιπετειώδεις τοῦ Κράτους στιγμάς, δὲν ἔπαυσε, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν νὰ πληροῦται κανονικῶς.

Ἐν τῷ ἅμα καὶ μόλις ὁ κώδων ἔπαυσε νὰ ἠχῇ, μικρός τις θόρυβος ἠγέρθη ἐπί τινας στιγμάς, εἰς τὰ διάφορα κελλία τῆς μονῆς, ψιθυρισμοί

τινες ἐκ τοῦ βάθους τῶν κελλίων ἀντήχησαν, οἵτινες θὰ ἦταν ἀναμφιβόλως τελευταῖαι προσευχῆς λέξεις τῶν μοναχῶν καὶ οὐδὲν πλέον.

Βαθεῖα ἠρεμία εἰς ὁλόκληρον τὴν Μονὴν ἐβασίλευσεν ἀκολούθως.

Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ὅλοι οἱ εἰς τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο οἰκοῦντες θὰ εἶχον συμμορφωθῇ μὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ κώδωνος.

Καὶ ἐν τούτοις ἄλλως πως εἶχεν.

Ἓν κελλίον τῆς Μονῆς τὸ μεγαλείτερον ἀπὸ ὅλα, ἔμενεν ἀκόμη φωταγωγημένον καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ, ἐνώπιον εὐρείας καὶ κυκλοτεροῦς τραπέζης, εἰς τὴν ὁποίαν διέκρινέ τις ἀτάκτως ἐρριμένα διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς πλουσίαν βιβλιοθήκην, ἐκάθητο ἐπὶ ἀναπαυτικωτάτης καθέδρας εὐρυγάστωρ καὶ στρογγυλοπρόσωπος μοναχός, ἀπὸ τὴν στάσιν τοῦ ὁποίου καὶ τὰ κινήματα θὰ ἐμάντευεν ἀμέσως ὁ ἀναγνώστης, ὅτι εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἐκρατεῖτο ὄχι δι' ἄλλον τινὰ λόγον, ἀλλὰ διότι, ἀνέμενε τινά.

Ταῦτα πάντα συνέβαινον τὴν ἑνδεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν τῆς 13 Δεκεμβρίου 1200 ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ἐκλελυμένου ἐκείνου καὶ ψιλῷ ὀνόματι μόνον κυριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀλεξίου τοῦ Γ', εἰς τὴν ἀνωτέρω Μονήν, ἥτις ἦτο μία τῶν μεγαλειτέρων καὶ τῶν πλουσιοτέρων ἀλλὰ καὶ τῶν πλέον ἀρχαιοτέρων καὶ διασημοτέρων τοῦ Βυζαντινοῦ Χριστιανικοῦ Κράτους.

Ὁ μοναχός, ὁ ὁποῖος ἐκείνην τὴν ὥραν, παρὰ τὸν κανόνα, ἔμενεν ἀκόμη ἄγρυπνος δὲν ἦτο ἄλλος, καθὼς εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν οἱ ἀναγνῶσται, ἐκ τοῦ ὕφους καὶ τῆς ἐλευθεριότητος, ἣν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἔχαιρε θὰ ἐμάντευον, ἢ ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν «Σκηνητῶν».

Ἦτο γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ Πατὴρ Ἄνθιμος, ἀλλὰ καὶ γνωστότερος ἀκόμη εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ περισσότερον εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Βυζαντίου ὡς εἷς τῶν καλλιτέρων καὶ τῶν πλέον ἐπιβαλλομένων Ἑλλήνων κληρικῶν.

Αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ἡγουμένου, τὸ ἐκφρακτικώτατον, ἄλλως τε, ἐπρόδιδε τοῦτο.

Ὁ Πατὴρ Ἄνθιμος ἦτο πετηκονταπενταετὴς περίπου τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ μόλον τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, ὀλίγαι μόνον τρίχες τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνός του εἶχον λευκανθῆ.

Τὸ πρόσωπόν του ὅλον τὸν παρουσίαζε μᾶλλον ὡς τριακοντούτη παρὰ ὡς γέροντα. Ἦτο τοῦτο ἀνθηρὸν καὶ τὸ ὄμμά του ζωηρὸν ὡς εἰκοσαετοῦς νεανίσκου.

Εἶχε τὸ μέτωπον εὐρύ, σημεῖον ὀξυδερκείας, τὴν ῥῖνα σιμὴν καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω κλίνουσαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἄφινε νὰ ὑποδηλοῦται, ὅτι ἦτο τολμηρὸς καὶ ἐπίμονος εἰς τὰς θελήσεις του, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον... πανοῦργος.

Τὸ κελλίον τοῦ καλογήρου ἦτο μὲ περισσὴν φιλοκαλίαν ἐπιπλωμένον, σημεῖον, ὅτι ὁ κανονισμὸς τοῦ Μοναστηρίου ἐπέτρεπε τὴν πολυτέλειαν, τοὐλάχιστον διὰ τὸν ἀρχηγὸν αὐτοῦ.

Μία κλίνη πολυτελὴς μὲ βαρύτιμα ὁλοσηρικὰ κλινοσκεπάσματα, σκίμποδες καὶ καθέδραι ἐξ ἐβένου, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα ἔφερον ὡραῖα ἐξ ἀργύρου στολίσματα, μία ὡραίας τέχνης εἰκὼν ὑπεράνω τῆς κλίνης, τοῦ ἐσταυρωμένου, πολυτελῆ μεγάλα παραπετάσματα, χρώματος βυσσίνου εἰς τὰ παράθυρα καὶ ὡραιότατος τάπης, μὲ ἄλλα πολλά, κατωτέρας ἀξίας, στολίσματα, ἰδού, πῶς ἐν συνόλῳ, ἀπετελεῖτο, μετὰ τῆς ἄνω μνησθείσης Βιβλιοθήκης, ἡ διακόσμησις τοῦ κελλίου τοῦ Ἡγουμένου.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ τελευταῖος οὗτος, ἄφινε μικρὸν συρικτικὸν ψιθυρισμὸν νὰ ἐξέρχηται τῶν χειλέων του, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔρριπτεν ἐπίμονα βλέμματα ἐπὶ μιᾶς ὑπερμεγέθους κλεψύδρας, ἐκεῖ, ἐπί τινος τραπεζίου τοποθετημένης, καὶ εἰς τὴν στιγμήν, πλησίον τῆς θύρας τοῦ κελλίου τῆς συγκοινωνούσης με τὸν διάδρομον, ἐλαφρὸς θορυβος ἠκούετο, εἶτα ἡ θύρα ἠνοίγετο καὶ κεφαλὴ νεαροῦ δοκίμου ἐνεφανίζετο.

— Ἐφάνη ; τὸν ἠρώτα, ὁ Πανοσιώτατος.

— Ὄχι ἀκόμη, ἀπήντα διὰ τῶν δύο αὐτῶν λέξεων μόνον ὁ δόκιμος καὶ ἡ θύρα εὐθὺς ἐκλείετο καὶ ὁ ἡγούμενος ἀνελάμβανε τὴν ἔμφροντιν αὐτοῦ στάσιν.

Τοῦτο ἐπανελήφθη πολλάκις, πρὸς μεγαλειτέραν ὑπομονησίαν τοῦ Πανοσιωτάτου.

Ἡμίσεια περίπου ὥρα εἶχεν οὕτω παρέλθει καὶ ὁ Πανοσιώτατος ἤρχισε νὰ ἀδημονῇ.

Ἐπὶ τέλους, ζωηρότερος θορυβος ἠκούσθη παρὰ τὴν θύραν τοῦ κελλίου, ἐλαφρὸς βηματισμὸς ἀκολούθως, εἶτα ἡ θύρα ἐσείσθη καὶ ἠνοίχθη κατόπιν καὶ εἷς μοναχός, λεπτοφυής, φέρων σκοῦφον χρώματος μαύρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπρόβαλεν.

— Ἐπὶ τέλους, ἀνέκραξεν, ὁ Πατὴρ Ἄνθιμος, ἐναποθέτων βαρέως τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῆς τραπέζης, κίνημα τὸ ὁποῖον ἔκαμε νὰ ἀναπηδήσωσι τὰ ἐπ' αὐτῆς βιβλία.

Τὸ πρόσωπον τοῦ νεήλυδος δὲν ἐξέφρασε καμμίαν δυσαρέσκειαν διὰ τὴν ὑποδοχήν, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐτίμα ὁ Ἡγούμενος.

Ἔκαμεν ἓν βῆμα πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ μὲ φωνὴν ἥσυχον καὶ ἀσθενῆ εἶπε πρὸς τὸν Πανοσιώτατον, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ δικαιολογήσῃ ἑαυτὸν διὰ τὴν βραδύτητά του.

— Ξεύρετε, Πανοσιώτατε, διατὶ σᾶς ἔκαμα νὰ περιμένετε ;

Ὁ Ἡγούμενος ἐποίησε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Ὅσον εἰξεύρω, ἀνέκραξεν, ὀλίγον ἰσχυρῶς, ὁ Παπᾶ-Ἄνθιμος, ὅτι πολὺ πρὶν γίνῃς μοναχός, ἤσουν ἀξιωματικὸς καὶ ὠνομάζεσο, ὁ Ἱππότης Ἐλδορίμος.

Οὐδὲ μία ἴς τοῦ προσώπου τοῦ μοναχοῦ συνεσπάσθη· διέμενε μόνον ἐνώπιον τοῦ ἡγουμένου μὲ θαυμαστὴν ἀπάθειαν, ἀπόδειξις ὅτι οὐδαμῶς αἱ λέξεις τοῦ Πανοσιωτάτου τὸν ἠνώχλησαν.

Καὶ ὁ ἡγούμενος, διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ κάθε ἰδέαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ μοναχοῦ Γερμανοῦ, ὅτι δὲν

ἐμάντευσε τί τὸν ἔκαμε νὰ ἀργήσῃ τόσον πολύ, ἐπανέλαβε ζωηρότερον :

— Μὴ φοβῆσαι, ἀδελφὲ Γερμανέ, οὐδεὶς θὰ μάθῃ ποτὲ ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου, ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην ἀγρυπνοῦμεν καὶ συσκεπτόμεθα περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ μοναστηρίου, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι κοιμῶνται.

Καὶ τοῦ ὑπέδειξεν, ἅμα ἐτελείωσε τοὺς λόγους του τούτους, μίαν ἕδραν ἀπέναντί του εὑρισκομένην.

Ὁ Μοναχός, μὴ ἀνοίξας κἂν τὸ στόμα του, ἀλλ' ἀπαθὴς διαμένων, καθὼς καὶ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν, ἐπροχώρησε μὲ βῆμα βραδὺ καὶ ἐλαφρὸν καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ὑποδειχθέντος μέρους.

Ὁ ἡγούμενος παρηκολούθησεν ὅλας αὐτοῦ τὰς κινήσεις καὶ ὅταν τὸν εἶδε καταλαβόντα τὴν θέσιν του, τοῦ εἶπε μὲ ὕφος τραχύ, τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήριζε πάντοτε τὴν ὁμιλίαν του.

— Ἐνθυμεῖσαι, ἀδελφέ μου, πότε σοῦ ἔκαμα λόγον περὶ μιᾶς φιλοδοξίας μου ;

— Ὦ ! ἐπανέλαβεν, ἀμέσως κατόπιν, ὡς ἐὰν ὡμίλει καθ' ἑαυτόν, εἶνε νομίζω καιρὸς νὰ ἰδῶ ἐκπληρούμενον ἓν ὄνειρόν μου.

Ὁ Μοναχός, εἰς τὰς λέξεις ταύτας τοῦ Ἡγουμένου του, ὅστις τὸν ἐθεώρει ὡς ἔμπιστον καὶ τὸν μόνον ἐν τῷ Μοναστηρίῳ σύντροφόν του, ἀλλ' ὁ ὁποῖος ἐν τοσούτῳ ἦτο ἄκακος ὡς ἀρνίον καὶ τὸν ὑπήκουεν ὡς μέγα τι καὶ τὸν ἠγάπα ὡς πατέρα, ὁ μοναχὸς λέγομεν, ὁ ὁποῖος πᾶσαν πρᾶξιν τῆς Πανοσιώτατός του ἐξελάμβανεν ὡς ἀποβλέπουσαν μόνον τὸ καλὸν τῆς Μονῆς καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο, ἔφερε πρῶτον τὴν χεῖραν ἐπὶ τοῦ μετώπου ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ ἀπεκρίθη μετὰ τόνου φωνῆς ὁ ὁποῖος ἐνέφαινε περισσοτέραν ὑπακοὴν παρὰ ἀγάπην.

— Νομίζω, ὅτι ἡ Πανοσιώτης σου μοὶ ὡμίλησε πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, περὶ τῆς κενῆς θέσεως τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Βασιλίσσης, καὶ περὶ τῆς ἐπιθυμίας τὴν ὁποίαν εἶχεν, ὅπως καταλάβητε τὴν κενὴν αὐτὴν θέσιν.

Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις τὸ ὄμμα τοῦ ἡγουμένου ἐξέπεμψε στιγμιαίαν λάμψιν, ἥτις ὅμως διέφυγε τὸν μοναχόν.

— Ἔχεις καλὴν μνήμην, ἀπήντησεν, εἰρωνικῶς πως, ἀλλὰ γλυκὺ μειδιῶν, ὁ Πανοσιώτατος, δὲν μοῦ εἶπες ὅμως καὶ τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον περισσότερον μὲ ἐνδιαφέρει.

— Καὶ πῶς θὰ ἠδύνατο, ἡ Πανοσιώτης σας καλλίτερον νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν αὐτήν ; ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχὸς Γερμανός.

— Λοιπόν, ποῖα εἶνε τὰ συμπεράσματά σου ;

Ὁ Μοναχός, πρὶν ὁμιλήσῃ ἐνέβλεψε διὰ παραδόξου ἐνατενίσεως τὸν ἡγούμενον, ὡς ἐὰν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ εἴπῃ ἀμφέβαλλεν, ὅτι θὰ ἐτύγχανε τῆς εὐαρεσκείας τοῦ ἡγουμένου.

Μεθ' ὃ προσέθετο, μετὰ βραχεῖαν σκέψιν.

— Διὰ τῆς πλαγίας πάντοτε ὁδοῦ, Πανοσιώτατε.

Ὁ ἡγούμενος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ὡς ἐὰν ἀπήρεσκεν αὐτῷ ἡ σκέψις τοῦ μοναχοῦ καὶ ἀνέκραξε.

— Τὸ ὑπέθετον.

— Κοινὰ μέσα, ἐπανέλαβεν, ἠχηρῶς βραδύτερον. Ἐμὲ μοὶ ἀρέσει νὰ βαδίζω πάντοτε προφυλακτικῶς μέν, ἀλλὰ πάντοτε ἀσφαλῶς. Ἐσκέφθην πρὸ πολλοῦ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἔθεσα ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν.

Τὸ πρόσωπον τώρα τοῦ μοναχοῦ ἀπέβαλε τὴν ἀπαθῆ ὄψιν του καὶ παρετήρησεν ἀπορῶν τὸν ἡγούμενον.

— Δύναμαι νὰ τὸ ἀκούσω, ἠρώτησε μετά τινας στιγμὰς ἀπολύτου σιωπῆς, καὶ μὲ φωνὴν τόσον σιγαλήν, ὥστε αἱ λέξεις ἐξῆλθον ὡς πνοὴ μόνον τῶν χειλέων του.

— Ἀλλὰ πρὶν τούτου, διέκοψεν ἀμέσως ὁ Ἡγούμενος, καὶ διὰ νὰ σὲ θέσω ἀμέσως εἰς τὸ ζήτημα, εἰπέ μου, ἤκουσες σήμερον νὰ διαδίδεταί τι ζωηρῶς ;

— Εἰς τὴν πόλιν ; Ναί.

— Παραδ. χάριν; ἐπέμενεν ὁ Παπᾶ Ἄνθιμος.

— Ὅτι κάποιος μάντις ἀνεκάλυψε μίαν χημικὴν σκευασίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἅμα πίῃ κανείς, δὲν φοβεῖται ποτὲ τὸν θάνατον. Τὴν σκευασίαν ταύτην τὴν ὠνόμασεν, *Ἐλιξήριον τοῦ θανάτου*...

Διεκόπη αἴφνης ἀπὸ κάποιαν σκέψιν, ἡ ὁποία διῆλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμά του, μεθ' ὃ εἶπεν :

— Ἀλλ' αὐτό, Πανοσιώτατε εἶνε ψευδές, διότι ἀντίκειται εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Ναζωραίου, καὶ ὁ μάγος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἀποβλέπει εἰς σκοπὸν κερδοσκοπικόν, ἀξίζει, μὰ τὸν Ἅγιον Εὐστράτιον καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων, ὧν τὴν μνήμην σήμερον ἐπιτελοῦμεν, θανατικὴν ποινήν.

Καὶ ὁ μοναχὸς ἡμιεγερθεὶς ἐσταυροκοπήθη.

Ὁ Ἡγούμενος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ.

— Ἁπλοϊκέ, ἐψυθύρισε.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μοναχὸν ἠρώτησεν.

— Ἄλλην σκέψιν δὲν ἔκαμες περὶ αὐτοῦ.

— Ἄπαγε, Πανοσιώτατε, ἀνεφώνησεν ὁ ἀδελφὸς Γερμανός, ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὑπεράνω τῆς κλίνης ἐσταυρωμένου.

— Δὲν συνέλαβες καμμίαν σκέψιν, ὅτι δύναται νὰ ὑποκρύπτεταί τι ὑπ' αὐτό ; ἐξηκολούθησεν ἀμειλίκτως ὁ ἡγούμενος.

Ὁ μοναχὸς ἔλαβεν ὕφος ἀνθρώπου χάνοντος τὸν νοῦν του.

Αἱ κινήσεις του ὅλαι, αἱ ὁποῖαι ἦσαν νευρικαί, τὰ ἀνήσυχα βλέμματά του, ὅλα ἐπρόδιδον τὴν ἔκπληξίν του.

Ὁ Μοναχὸς Γερμανὸς ἔβλεπε μόνον τὴν ἐπιφάνειαν. Τὸ πνεῦμά του δὲν ἀντελαμβάνετο ἐκεῖ, ὅπου εἰσεχώρει τὸ βλέμμα καὶ ἡ σκέψις τοῦ ἡγουμένου.

— Ἐν τοσούτῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ Πατὴρ Ἄνθιμος, ἡ εἴδησις αὐτὴ θὰ ἔκαμε μέγαν κρότον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— Παντοῦ, Πανοσιώτατε θεωρεῖται ὡς θαῦμα, καὶ καθὼς ἤκουσα, εἰς τὰ Βασίλεια, αἱ γυναῖκες, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ὡμίλουν ἀπόψε ἢ περὶ τῆς χημικῆς ταύτης σκευασίας.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Πανοσιωτάτου εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐσκίρτησεν.

Ἡ ὄψις του ἐφαιδρύνθη ὀλίγον.

— Τοιαύτην ἐντύπωσιν ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸ πρᾶγμα, ἐψιθύρισε, διὰ νὰ ἔχῃ ἐλπίδας ἐπιτυχίας.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ μοναχὸς ἐξηκολούθει νὰ κατέχηται ὑπὸ τῆς αὐτῆς καὶ μεγαλειτέρας ἀπορίας.

— Ἄκουσε, ἀδελφέ μου, εἶπε μετὰ βιαστικοῦ τόνου φωνῆς καὶ διὰ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν, δὲν φαντάζεσαι πόθεν προέρχονται ὅλα αὐτά.

Ἡ ἔκπληξις ἤδη τοῦ μοναχοῦ ὑπερέβη πᾶν ὅριον.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπε, τί θέλετε μὲ αὐτὸ νὰ μοῦ εἴπητε.

— Θὰ σὲ κάμω νὰ ἐννοήσῃς ἀμέσως, προσέθηκεν ὁ Παπα-Ἄνθιμος. Ἄκουσε.

Ὁ Μοναχὸς ἐπέστησε περισσότερον τὴν προσοχήν του.

— Ζητῶ νὰ ἐπιτύχω τὴν θέσιν τοῦ πνευματικοῦ παρὰ τῇ Αὐτοκρατείρᾳ.

— Τὸ εἰξεύρω, ἐπρόφερε τώρα ἀνυπομονῶν ὁ μοναχός, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ὀλίγος καιρὸς θὰ μένῃ ν' ἀσχολῆται μὲ σᾶς. Ἡ βασίλισσα... Πανοσιώτατε, δὲν εἶνε πολὺ θρῆσκος. Ἀμφιβάλλω ἂν ὁ μακαρίτης Πατὴρ Δαμασκηνὸς ἔσχε καιρὸν ἔστω καὶ μίαν μόνην στιγμήν, καθ' ὅλον τὸ τετραετὲς διάστημα, καθ' ὃ ἦτο διωρισμένος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, νὰ ἐξασκήσῃ τὰ ἱερά του καθήκοντα. Ἤκουσα μάλιστα ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα, ὁσάκις εἶχεν ὄρεξιν καὶ δὲν εἶχε τι ἄλλο νὰ πράξῃ, τὸν περιγελοῦσε τὸν δυστυχῆ.

— Μὴ λησμόνει ὅμως, ὅτι ὁ μακαρίτης αὐτὸς Παπα-Δαμασκηνὸς ἦτο ἓν ξόανον, τὸ ὁποῖον ὅλοι ἔκαμνον, ὅτι ἤθελον ἐκεῖ μέσα, ἀπὸ τοῦ κουροπαλάτου μέχρι τοῦ τελευταίου θυρωροῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς κουζίνας.

Καὶ μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ἀνεφώνησε.

— Λοιπόν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐδελφέ μου, ἔπρεπε διὰ νὰ ἔχω ἐλπίδας ἐπιτυχίας, ἔπρεπε λέγω, νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸν συνήθη κύκλον τῆς ἐνεργείας... Ἐννοεῖς, τώρα.

— Ὅταν ἡ φήμη... ἀπεκρίθη, μὴ τελειώσας τὴν φράσιν του ὁ μοναχός.

— Ὄχι... ἀλλὰ καὶ γεγονός, ἐπεκύρωσεν ὁ Πανοσιώτατος.

— Γεγονός! ἀνέκραξε θαυμάζων ὁ ἀδελφὸς Γερμανός.

— Σοὶ τὸ εἶπον ἤδη.

— Ἔστω καὶ γεγονός, προέρχεται ἀπὸ ὑμᾶς; ἐφώναξεν ἐρωτῶν, ὑπὸ μεγαλειτέρας καταληφθεὶς ἐκπλήξεως, ὁ μοναχός, περιστρέφων τὰ βλέμματά του, πότε εἰς τοῦ Πανοσιωτάτου τὸ πρόσωπον καὶ πότε εἰς τὰ ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ τραπεζίου κείμενα βιβλία, μήπως τὴν ἀνακαλύψῃ του ἐκείνην περὶ ἧς τοῦ ὡμίλει εἶχεν ἐκεῖθεν πορισθῇ.

— Βεβαιότατα, ἀδελφέ μου, εἶπε κάπως ἐρρίνως τώρα ὁ Πανοσιώτατος.

— Μὲ ἐρρίψατε εἰς λαβύρινθον, πάτερ μου, δὲν δύναμαι τίποτε νὰ ἐννοήσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ αἰνίγματα

— Θὰ σὲ ἐξαγάγω, ἐπρόφερε μὲ θωπευτικὸν τόνον φωνῆς, ὁ Ἡγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τῶν «Σκηνητῶν», ἀλλὰ πρέπει νὰ μοὶ εἴπῃς πρῶτον κάτι.

— Ποῖον ;

— Ἐνθυμεῖσαι ἕνα δυστυχῆ μάντιν, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε πρὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν ἐσώσαμεν ἀπὸ βέβαιον θάνατον ;

— Ἕνα Ἕλληνα ἐξ Ἀλεξανδρείας ; ἠρώτησεν ὁ μοναχός.

— Ναί.

— Μάλιστα τὸν ἐνθυμοῦμαι, ὠνομάζετο Ἰάκωβος Δελούας.

— Ἔχεις μνήμην ἰσχυρὰν βλέπω, εἶπεν ὁ Πανοσιώτατος.

Ὁ Μοναχὸς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν κολακείαν του.

Γνωρίζεις τώρα, τὸν ἠρώτησε πάλιν ὁ ἡγούμενος, ποῦ κατοικεῖ αὐτὸς ὁ μάντις ;

— Νομίζω εἰς τὴν Πόλιν. Εἰς μίαν στενὴν ὁδὸν καθὼς ἤκουσα σήμερον τὸ ἀπόγευμα, ὅτε εὑρισκόμην εἰς τὴν Πόλιν.

— Δὲν ἀπατᾶσαι. Ἐλθὲ τώρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δελούα, διὰ νὰ γνωρίσῃς καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ὁποῖα σοὶ φαίνονται μυστηριώδη καίτοι δὲν εἶναι.

Ζωηρὰ ἔκπληξις ἀπεικονίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ μοναχοῦ, ὅστις ὡμολόγει, ὅτι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εὕρισκε πάρα πολὺ αἰνιγματώδη τὸν Ἡγούμενον τῆς Μονῆς τῶν Σκηνητῶν.

Ἠρκεῖτο, ἄφωνος καταστάς, νὰ τὸν παρατηρῇ, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἤρχισε νὰ σκέπτηται τί σχέσιν εἶχεν ἡ νέα ἐκείνη χημικὴ σκευασία, ἡ γνωσθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ἐλιξήριον τοῦ θανάτου*, μὲ τὴν κενὴν θέσιν τοῦ πνευματικοῦ τῆς Βασιλίσσης.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἡγούμενος ἐξέφερε μικρὸν συριγμόν.

Ὁ Δόκιμος ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς θύρας.

— Ἕτοιμον τὸ φορεῖον ; ἠρώτησεν.

— Ἀναμένει τὴν πανοσιότητά σας εἶπε καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ μοναχὸς ἠννόησεν ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν προπαρεσκευασμένα.

Καὶ εἶδε τὸν ἡγούμενον νὰ πλησιάζῃ ἓν ἱματοφυλάκιον καὶ νὰ ἐξάγῃ ἐκεῖθεν δύο καινουργεῖς πολιτικὰς ἐνδυμασίας, ὧν τὴν μίαν ἔδωσεν εἰς αὐτόν, συνοδεύσας τὴν κίνησίν του διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων :

— Ἐνδύσου αὐτήν· οὕτω θὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ κάπως ἀσφαλέστερον καὶ μυστικώτερον ἀκόμη.

Ὁ Μοναχὸς μηχανικῶς πως ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν Ἡγούμενον διὰ νὰ τὴν λάβῃ, καὶ ἀναισθήτως πως τὴν περιεβλήθη.

Ὁ ἡγούμενος ἔπραξε τὸ αὐτό.

— Ἐλθὲ τώρα, εἶπεν, ἅμα ἐτελείωσε, πρὸς τὸν σύντροφόν του, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δελούα. Ἐκεῖ θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ πάντα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΘΟΣ

Ἄχ! νὰ μποροῦσα μιὰ στιγμὴ
πάλι μικρὸς νὰ γείνω
νὰ γράφω καὶ νὰ σβύνω
ὀνείρατα γλυκὰ

Στὰ γόνατα τῆς νόνας μου
ν' ἀκούω παραμύθια
καὶ νὰ γροικῶ 'ς τὰ στήθια
μιὰ γλύκα τοὐρανοῦ

Νὰ μὴ γνωρίζω ἀληθινὰ
τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτη
καὶ νὰ μὴ μοῦ ταράττῃ
τὸν ὕπνο ὁ στεναγμὸς

Νὰ κολυμβῶ 'ς τὰ ὄνειρα
νὰ ζῶ μέσ' 'ς τὴς ἐλπίδες
παντοῦ νὰ βλέπω ἀχτίδες
τοῦ βίου μου χρυσαῖς !

Νικόλ. Βάγιας

ΠΟΘΟΣ

Εἰς τὸ μνῆμά σου καὶ πάλι
Γονατίζω θλιβερὰ
Καί, δακρύζοντας μὲ πόνο,
Σκορπῶ λούλουδα χλωρά.

Τὰ σκορπῶ γιὰ νὰ σοῦ ποῦνε
Σ' τὴ γλυκειά τους εὐωδιὰ :
Θάψε μέσ' τὰ σάβανά σου
Τὴ θλιμμένη μου καρδιά !

Ἀλέξ. Κ. Περδικίδης

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Τοῦ φθινοπώρου τώρ' ἀρχίζει
τὸ μοιρολόγι ν' ἀγροικιέται θλιβερό,
ποῦ τὴν καρδιά μου τὴν ξεσχίζει
καὶ μοῦ ἀφίνει μέσα πόνο φοβερό.

Ἀκούω βογκητὸ χωρὶς πνοή,
ὅλα μοῦ φαίνονται χλωμὰ 'στὴ γῆ,
καὶ δακρυσμένος μιὰ ματιὰ
'στὰ χρόνια τρίχνω τὰ παληά.

Καὶ τότε φεύγω σὰν ἀρχίσῃ,
βορινὸς, φουρτούνα νὰ φυσήσῃ.
σὰν φύλλο στρέφομαι χλωμὸ
— τὸ φύλλο ποῦν 'ς τὴ γῆ νεκρό.

(Κατὰ τὸν *Πὼλ Βερλαὶν*)

Ἀθ. Ρόζης

ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθὲς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Κορίνθῳ Πρωτοδικῶν κ. Γ. Μάνεση, κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1901.

Μεγίστη ὀφείλεται τῇ Α. Μ. τῷ Βασιλεῖ Ἡμῶν, τῇ Βουλῇ καὶ τῇ Κυβερνήσει εὐγνωμοσύνη, διὰ τὸν περὶ διοικητικῆς διαιρέσεως τοῦ Κράτους νόμον, οὗτινος συνέπεια ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐν τῇ ὡραίᾳ Κορίνθῳ σύστασις Δικαστηρίου Πρωτοδικῶν.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὰ ἔν τινι τόπῳ πλεονεκτήματα, ὡς ἐκ τῆς ἀμέσου παρουσίας τῆς καθαρᾶς Διοικήσεως, οὔτε ὁ λόγος δι' ὃν πάντες ἡμεῖς συνήλθομεν σήμερον ἐνταῦθα, οὔτε ἡ ἕδρα, ἣν τὴν στιγμὴν ταύτην κατέχω ἐπιβάλλει μοι ἵνα ἐκθέσω.

Συνήλθομεν ἡμεῖς σήμερον ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Θέμιδος, ὅπως, ὑπὸ τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀρχιερέως καὶ τῶν αἰδεσιμωτάτων ἱερέων, κηρύξωμεν τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Δικαστηρίου, τὸ θέμα λοιπὸν τοῦ λόγου μου ἔσεται τὰ ἐκ τῆς ἀπονομῆς τῆς Δικαιοσύνης ἀπορρέοντα ἀγαθά, καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐπικαλοῦμαι τῆς βραχείας καὶ εὐμενοῦς ὑμῶν ἀκροάσεως.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ἢ δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ἡ Δικαιοσύνη εἶναι ἡ ἠθικὴ τροφὴ τῶν κοινωνιῶν, καὶ ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ἵνα διατηρηθῇ ἐν τῇ ζωῇ ἀνάγκην ἔχει ὑλικῆς τροφῆς, οὕτω καὶ αἱ κοινωνίαι, ὅπως ὑπάρξωσιν, ἀπαιτεῖται ἵν' ἀπολαμβάνωσι τοῦ ἠθικοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, τῆς ἀπονομῆς τῆς Δικαιοσύνης, καθ' ὅσον, ἡ μὲν ἀστυκὴ δικαιοσύνη, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν δικονομικῶν καὶ ἀστυκῶν νόμων, λύουσα τὰς ἰδιωτικὰς διαφοράς, συντελεῖ εἰς τὴν προστασίαν τῆς περιουσίας τοῦ ἀτόμου, προλαμβάνουσα τὴν δεινὰ τὰ ἐπακόλουθα ἔχουσαν, καὶ εἰς μὴ πεπολιτισμένους λαοὺς ἁρμόζουσαν αὐτοδικίαν, ἡ δὲ ποινικὴ δικαιοσύνη, σπουδαιοτέρα τῆς πολιτικῆς, τιμωροῦσα τοὺς εἰς ἀδικήματα περιπίπτοντας πολίτας, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινικῶν νόμων, συντελεῖ εἰς τὴν προστασίαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς τιμῆς τοῦ ἀτόμου, ἐν τῇ ἀληθεῖ δὲ προστασίᾳ τῶν τριῶν τούτων ἀγαθῶν τοῦ ἀνθρώπου, αἱ κοινωνίαι δύνανται, οὐ μόνον νὰ ὑπάρξωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ προοδεύσωσι καὶ εἰς ἀκμὴν ν' ἀχθῶσιν.

Ἀλλὰ μήπως μόνον διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινικῶν διατάξεων, καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν νόμων τὰ δικαστήρια συντελοῦσιν εἰς τὴν κοινωνικὴν εὐπραγίαν ; Ὅστις θέλει νὰ μελετήσῃ τὰ καθήκοντα καὶ τὸν προορισμὸν τῶν Δικαστηρίων θέλει εὕρει, ὅτι εἰς ταῦτα ἀνετέθησαν πλεῖστα ἄλλα σπουδαιότατα καθήκοντα, τὸ κοινωνικὸν συμφέρον ὁρῶντα. Οὕτω τὰ Δικαστήρια ἐπιλαμβάνονται πλειστάκις ζητημάτων ἀφορώντων τὴν οἰκογενειακὴν κατάστασιν ὡς πρός τε τὰ πρόσωπα καὶ τὰς περιουσίας, διότι οὐ σπανίως παρουσιάζονται περιστάσεις ἵν' ἀποφανθῶσι περὶ τῆς ἔν τινι οἰκογενείᾳ καταστάσεως τοῦ προσώπου, δικάζουσι τὰς οὐ σπανίως δυστυχῶς ἀναφυομένας μεταξὺ συζύγων διενέξεις, ὡς πρός τε τὴν συμβίωσιν καὶ τὴν περιουσίαν, προστατεύουσι πολλαχῶς τὴν διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν βαρῶν τοῦ γάμου διδομένην προῖκα, διὰ δὲ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ Βελλειανείου δόγματος καὶ τῆς νεαρᾶς 134 προστατεύουσι τὴν ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς ἀδυναμίας τοῦ γυναικείου φύλλου, περὶ τὴν φύλαξιν

τῆς περιουσίας του, σπουδαῖον πολλάκις κίνδυνον διατρέχουσαν περιουσίαν τῆς γυναικός, ὡς ἐκ τῆς ἀναλήψεως ἀλλοτρίων, ἢ τοῦ συζύγου χρεῶν.—Ἐν ταῖς υἱοθεσίαις μεριμνῶσιν ὅπως αὗται ἀποβαίνωσι πρὸς ὠφέλειαν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν τοῦ υἱοθετοῦντος καὶ τοῦ υἱοθετουμένου, ἐπιδικάζουσι τὰς διατροφὰς τῶν δεομένων περιθάλψεως προσώπων μεριμνῶσι περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ὀρφανῶν ἀνηλίκων καὶ περὶ τῆς προστασίας τῆς περιουσίας αὐτῶν, ὡς καὶ τὰς ὁμοίας περιπτώσεις περὶ τῶν ἀτυχῶν προσώπων, ἅτινα περιέρχονται εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως, διὰ τοῦ διορισμοῦ τῶν καταλλήλων ἐπιτρόπων, κηδεμόνων καὶ ἀντιληπτόρων καὶ τῆς ἐπιβλέψεως τῆς παρ' αὐτῶν διαχειρίσεως τῆς περιουσίας των, εἰς τὰς πτωχεύσεις τῶν ἐμπόρων φροντίζουσιν ὅπως τ' ἀπολειπόμενα λείψανα τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος ὀφειλέτου διατηρηθῶσιν ὑπὲρ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν, μὴ παραλείποντα συγχρόνως ὅπως παρέχωσι τὴν δυνατὴν προστασίαν πρὸς τὸν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς τύχης ὑποπεσόντα ἔμπορον.—Φροντίζουσι περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων τῆς τελευταίας βουλήσεως, περιβάλλοντα διὰ τῆς ἐξουσίας αὐτῶν τὸ κῦρος εἰς τὰς διαφόρου εἴδους διαθήκας, καὶ λαμβάνουσι πρόνοιαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐξ ἀδιαθέτου μοίρας τῶν ἐπιταχθέντων διὰ τοῦ διορισμοῦ ἐμβρυωροῦ.—Ἔπειτα ἐπιβλέπουσι τὰ κατώτερα ὄργανα τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ἤτοι τοὺς Εἰρηνοδίκας, Πταισματοδίκας, δημοσίους κατηγόρους, Συμβολαιογράφους, ὑποθηκοφύλακας καὶ δικαστικοὺς κλητῆρας, τιμωροῦντα ταῦτα πειθαρχικῶς διὰ τὴν μὴ ἀκριβῆ τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἐκλήρωσιν.—Δικάζουσι δὲ καὶ εἰς οὐκ ὀλίγας περιπτώσεις ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ.—Καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκουν τὰ σπουδαῖα καὶ ποικίλα ταῦτα καθήκοντα τῶν Δικαστηρίων, ἡ πολιτεία, κατιδοῦσα, ὅτι ἐν τοῖς δικαστικοῖς προσώποις δύναται νὰ ἐλπίσῃ τὰς ἀπαιτουμένας ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀκριβεστέραν τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσιν, ἀνέθηκεν αὐτοῖς, διὰ νεαρῶν διατάξεων, πλείστας ἄλλας καὶ σπουδαίας ἐργασίας τοῦ δημοσίου δικαίου. Οὕτω βλέπομεν, ὅτι εἰς τοὺς δικαστὰς ἀνέθηκε τὴν ἐποπτείαν διὰ τὴν ἀγνοτέραν διεξαγωγὴν τῶν ἐκλογῶν, καταστήσασα αὐτοὺς φρουροὺς τῆς ἀσφαλεστέρας ἐξασκήσεως τοῦ σπουδαίου ἐκλεκτικοῦ δικαιώματος. Εἰς τὰ δικαστήρια ὑπήγαγε τὴν σύνταξιν τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνακηρύττειν τοὺς ὑποψηφίους ἐν ταῖς διαφόροις ἐκλογαῖς, ὡς καὶ τοῦ χορηγεῖν τὰ διὰ τὴν Βουλὴν εἰσιτήρια εἰς τοὺς ἐπιτυγχάνοντας βουλευτάς.

Εἰς τὰ ἴδια Δικαστήρια ἀνέθηκε τὴν ἐκδίκασιν τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ὡς καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων καὶ τῶν μελῶν τῶν κοινοτικῶν συμβουλίων, καὶ δικαστικὰ πρόσωπα προσέθηκεν εἰς πολλὰς ἐπιτροπὰς πρὸς βεβαίωσιν διαφόρων φόρων τοῦ δημοσίου, ὡς καὶ εἰς τὰ στρατολογικὰ συμβούλια τ' ἀποφαινόμενα περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τῶν πολιτῶν διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.

Ἀλλὰ πρὸς τί ν' ἀπασχολῶ ὑμᾶς πλειότερον περὶ τὴν ποικιλίαν τῶν δικαστικῶν καθηκόντων; πόσοι ἐξ ὑμῶν δὲν ἠκούσατε ἀδικουμένους λέγοντας: Θὰ τὸν καταμηνύσω, θὰ τὸν ὑπάγω εἰς τὸ Δικαστήριον, θὰ ὑπάγω εἰς τὸν Πρόεδρον, θὰ ὑπάγω εἰς τὸν Εἰσαγγελέα; Οἱ μὴ χρήματίσαντες δικαστικοὶ δὲν δύνανται ἐντελῶς νὰ γνωρίσωσι μετὰ πόσου πόνου, μετὰ ποίας πεποιθήσεως, καὶ μετὰ πόσης ἐλπίδος, οἱ ἔχοντες ἀνάγκην δικαιοσύνης καταφεύγουσιν εἰς τὰ ὄργανα αὐτῆς. Ἐπομένως δὲν θὰ φοβηθῶ, ὅτι θὰ θεωρηθῶ ὑπερβολικός, ἂν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς εἴπω, ὅτι δὲν ὑπάρχει περίστασις ἀφορῶσα σπουδαῖον κοινωνικὸν συμφέρον, καθ' ἣν ὁ νομοθέτης νὰ μὴ ἐθεώρησεν οἰκείαν τὴν δικαστικὴν ἀρχήν, καὶ διὰ τοῦτο ἀρχόμενος τοῦ λόγου, εἶπον, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἠθικὴ τροφὴ τῶν κοινωνιῶν.

Καὶ δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου τούτων, τὸ παράγγελμα τῆς θειοτάτης ἡμῶν ἐκκλησίας. Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς; καὶ δὲν χρησιμεύει πρὸς ἐπίρρωσιν τούτων, τὸ παρὰ μεγάλου ἀνδρὸς λεχθέν, ὅτι ὁ δίκαιος ἄνθρωπος εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς;

Ἢ τί ἄλλο σημαίνει ὁ συγκλονισμὸς ἰσχυροῦ εὐρωπαϊκοῦ κράτους, ὃν εἰς τὸς ἡμέρας ἡμῶν εἴδομεν, καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ τε παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου, διότι ἐσχηματίσθη ἡ πεποίθησις, ὅτι δὲν ἀπεδόθη δικαιοσύνη παρὰ τῶν δικαστῶν τοῦ κράτους ἐκείνου εἰς ἕνα μόνον ἀξιωματικόν; δὲν σημαίνουσι πάντα ταῦτα, ὅτι τὸ ἰδεῶδες ὅλων τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, εἶναι ἡ τελεία ἀπονομὴ τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ὅτι ταῦτα εἶχεν ὑπ' ὄψει ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος φιλόσοφος, ὅταν ἔλεγεν: Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσα ἀρετή;

Ὅθεν, τ' ἀγαθὰ ταῦτα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης ἀποτελέσματα ὑπ' ὄψει ἔχοντα τ' ἀποτελοῦντα τὴν νομοθετικὴν ἡμῶν ἐξουσίαν πρόσωπα, προύνόησαν διὰ τοῦ θεσπισθέντος, ὡς εἴρηται νόμου, περὶ διοικητικῆς διαιρέσεως τοῦ Κράτους, περὶ συστάσεως δικαστηρίου Πρωτοδικῶν εἰς τοὺς συσταθέντας νέους νομούς, διότι δικαίως ἐθεώρησεν, ὅτι τὰ δικαστήριά εἰσιν οἱ σπουδαιότεροι τῆς εὐδοκιμήσεως τοῦ νέου τούτου νομοθετήματος παράγοντες· ἐδικαιοῦτο λοιπόν, ὡς ἐκ τῆς νέας ταύτης διοικητικῆς διαιρέσεως τοῦ κράτους, καὶ ἡ Κορινθία ὅπως ἀπολαύσῃ ὁμοίου Δικαστηρίου.

Ἀλλ' ἂν καὶ οἱ λοιποὶ νέοι νομοὶ ἀρύονται τοῦ δικαιώματος τῆς συστάσεως τοῦ Δικαστηρίου, δυνάμει τοῦ διαληφθέντος νόμου, ἡ Κόρινθος ἀπολαμβάνει τοῦ τοιούτου δικαιώματος, οὐ μόνον ἐκ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς εὐκλείας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἔτι ὑφισταμένων ἐξαιρετικῶν αὐτῆς πλεονεκτημάτων, ἅτινα τῇ ὑπόσχονται ἐν οὐ πολὺ μακρῷ χρόνῳ εὐτυχῆ τὴν κατάστασιν, καθόσον τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς τοποθεσίας αὐτῆς, οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν ὑφισταμένην ἤδη Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοὺς ξένους τῆς Ἑλλάδος τόπους, ἡ νομιμοσύνη καὶ εὐφυΐα τοῦ οἰκοῦντος τὴν Κορινθίαν λαοῦ, τὸ εὔφορον τῆς γῆς, καὶ τὸ εὐκρὰες τοῦ κλίματος, καὶ πλεῖστα ἄλλα τοῦ τόπου πλεονεκτήματα, εἰσὶ τόσοι παράγοντες, ὥστε οὐ μόνον νὰ ὑπερηφανεύηται διὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς δόξαν, ἀλλὰ καὶ δικαίως νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι προσεχής ἐστιν ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ αὐτῆς πρόοδος.

Εἰς τὰς αἰσιωτέρας λοιπὸν ταύτας τοῦ τόπου περιστάσεις, ὡς νέοι βοηθοὶ προστίθενται αἱ νέαι ἀρχαὶ τῆς Διοικήσεως καὶ τῆς Δικαιοσύνης, αἵτινες σπουδαίως θέλουσι συντελέσει εἰς τὴν ταχυτέραν ἐπίτευξιν τοῦ ποθουμένου ἀγαθοῦ σκοποῦ.

Ἂς ἐργασθῶμεν λοιπὸν ἅπαντες, ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ κύκλῳ, καὶ ἂς εὐχηθῶμεν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ προόδου τοῦ νομοῦ Κορινθίας. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Δικαστήριον τοῦτο δικασταί, σὺν τῇ δυνατῇ ἡμῖν προσπαθείᾳ πρὸς εὐόδωσιν τοῦ βαρέος ἔργου ἡμῶν, ἐπικαλούμεθα τὴν Θείαν Ἀντίληψιν.

ΤΑ ΑΤΟΠΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ(*)

ΛΕΞΕΙΣ ΑΛΛΑΙ ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

«Πᾶσα μὲν διάλεκτος, ἡ δ' Ἑλ-
»ληνικὴ διαφερόντως ὀνομάτων
»πλουτεῖ· καὶ ταὐτὸν ἐνθύμημα
»οἷόν τε μεταφράζοντα σχηματίσαι
»πολλαχῶς, ἄλλοτε ἀλλοίας ἐφαρ-
»μόζοντα λέξεις». **Φέλων.**

ΜΕΤΑΝΟΩ, ὅτι πολλάκις καὶ πολὺ σκληρῶς ἔγραψα κατὰ τῶν μαλλιαρῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, οἵτινες ἠθέλησαν νὰ εἰσαγάγωσι καὶ ἄλλας κοινὰς λέξεις πρὸς ταῖς ἀπειραρίθμοις ἤδη ὑπὸ τῆς συνηθείας καθιερωθείσαις. Μετανοῶ καὶ λυποῦμαι, λέγω, — confiteor meam culpam — διότι οἱ μὲν Λούθηροι οὗτοι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, γράφοντες ὅπως τοὺς ἔλθῃ 'ς τὸ μαλλιαρὸ κεφάλι των, ὁμολογοῦσιν οὕτω, οἱ ἄνθρωποι, ὅτι πράττουν τοῦτο ἐξ ἀγνοίας τῶν κανόνων τῆς καθαρευούσης· ἁμαρτία δ' ἐξωμολογημένη εἶναι καὶ συγχωρημένη. Ἀλλ' οἱ λόγιοι, καὶ δὴ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι χρονογραφούντων, οἱ Φαρισαῖοι οὗτοι τῆς καθαρευούσης, ὅταν σφάλλωνται, εἶναι μᾶλλον τῶν μαλλιαρῶν ἀξιοκατάκριτοι, διότι, ἐλλείψει Ἀκαδημίας—ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ περιεχομένου καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ περιέχοντος—ἡ γνώμη ἐκείνων θεωρεῖται ὡς αὐθεντία παρὰ τοῦ ἀναγινώσκοντος κοσμάκη· προκειμένου δὲ νὰ σχηματισθῇ γλωσσικὸν ἐξάμβλωμα μετ' ἀρχαϊκοῦ ἐνδύματος, χιλιάκις πρστιμώτερον θὰ ἦτο νὰ ἐπεκράτει ἡ δημώδης ἔστω καὶ ἡ τῶν μαλλιαρῶν γλῶσσα, ἥτις, ὡς ἀναρχικὴ καὶ ὡς στερουμένη προγόνων, πρὸς οὐδένα ἔχει ὑποχρέωσιν, ἐκτός, ἴσως, μιᾶς μικρᾶς ἀδυναμίας, πρὸς τὰ *παιδιά* της Μάρθαν, Μιράνταν, καὶ Cy.

Τί πληρώνετε λ.χ. εἰς νεαρούς τινας λογίους, γράφοντας τὸ καρναβάλι *ἀποκρέω* ἀκλίτως, εἰς ὅλας τὰς πτώσεις, ἀντὶ ἡ «ἀπόκρεως, τῆς ἀπόκρεω, αἱ ἀπόκρεῳ, τῶν ἀπόκρεων» κ. λ. π.;

Διατὶ νὰ γράφουν τὴν ἐκ τῆς γαλλικῆς παραγομένην λέξιν *ἐκκεντρικὸς*(excentrique) καὶ ὄχι τὴν ἑλληνικωτάτην «ἔκκεντρος»;

Διατὶ νὰ λέγουν *διαμφισβητῶ* μὲ τὴν σημασίαν τοῦ ὅλως διαφόρου ῥήματος «ἀμφισβητῶ;» Διατὶ *ἐνδελεχῶς*, ὅπερ δηλοῖ «διηνεκῶς», ἀντὶ «ἐνΤελεχῶς»=πραγματικῶς, ἐνεργῶς; «Τὸ ὼὸν δυνάμει μὲν νεοσσός ἐστι, κατ' ἐνΤελέχειαν δ' οὐκ ἔστι».

Καὶ μὲ ποῖον τότε δικαίωμα οἱ λόγιοι γελῶσιν ἀκούοντες τῶν ἀπαιδεύτων λεγόντων περί τινος ἑτοιμοθανάτου, ὅτι «ἔπινε τὰ ὀλίσθια», ἢ ὅτι εἶπον κατά τινος ἐχθροῦ των «τὰ ἓξ ἁμάξια;»

*
* *

Ὅ,τι ὅμως μοὶ φαίνεται περιεργότερον εἶναι ἡ ἄγνωστον παρὰ ποίου γραφεῖσα πρῶτον καὶ πρὸ δύο περίπου ἐτῶν, κατὰ κόρον, παρὰ πάντων, ἐπαναλαμβομένη λέξις: *παραθερίζω*, μὲ τὴν σημασίαν «ξεκαλοκαιριάζω».

Ἐκ περιεργείας, παρετήρησα τὰ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου λεξικὰ καὶ εἶδον: (λεξ. Βυζαντίου, Σελ. 990) *παραθερίζω* = θερίζω μέρος τινὸς πράγματος, περνῶν ἀπὸ πλησίον του. (Θησαυρὸς Ἑρρίκου Στεφάνου). *Παραθερίζω* = demeto, amputo, ἤτοι: τέμνω, ἀποκόπτω. Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ ῥῆμα «Παραθερίζω» εἶναι συνώνυμον μὲ τὸ «Ἐκθερίζω»=θερίζω σύρριζα, ὅλως διόλου, λατ. meto ἰταλ. mietere.

Λοιπόν, τὸ τῆς ὁμιλουμένης ῥῆμα: Ξεκαλοκαιριάζω, κακῶς λέγεται: Παραθερίζω, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Θερίζω (Ἑλλ. λέξ. Βυζ. Σελ.602) =Περνῶ τὸ θέρος πουθενά. (Ἑλληνογαλ. Λεξ. Alexandre)=Passer l'été(Ἑλληνογαλλ. Λεξ. Liddell and Scott's, Σελ. 315) Θερίζω= Τὸ pass the summer, ὡς ἐαρίζω=To pas the spring καὶ χειμάζω=To pass the winter ἢ to go into winter quarters, Γαλλιστὶ: hiverner. (Scapulae, Lexicon Craecum) Θερίζω=aestivo, aestatem alicubi transigo, γερμανιστὶ: Uebersommern. (Θησαυρὸς Ἑρρίκου Στεφάνου)=Τὸ θέρος που διάγω«Ἔνθα θερίζειν καὶ ἐαρίζειν λέγεται Βασιλεύς»· (Ξενοφ. Κύρου Ἀνάβ.) «Ποῦ δὲ ἥδιον θερίσαι ἢ κατ' ἀγρόν;» (Ξενοφ.)

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ῥῆμα Θερίζω ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ: κόπτειν τὰ γεννήματα (metere, mietere, moissoner) δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν ἄλλα ῥήματα, ταὐτόσημα, οἷον: Ἐνθερίζω (Παράβ. ἐνεαρίζω. ἐγχειμάζω), ἢ κάλλιον, τὸ ῥῆμα Διαθερίζω, τῆς«Διὰ» προθέσεως δηλούσης καταφανέστατα τὸ διέρχεσθαι. «Ἀνάγκη γέγονε μὴ διαθερίσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ διαχειμάσαι»(Θησ. Ἑρρ. Στεφ.)

*
* *

Ἡ σχεδὸν γενικὴ παραδοχὴ τῆς λέξεως «παραθερίζω» ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ«Ξεκαλοκαιριάζω», ὑποθέτω, προῆλθεν ἐκ συγχύσεως μετὰ τοῦ ἀναλόγου ῥήματος Χειμάζω, ὅπερ καὶ μὲ τὴν διὰ καὶ μὲ τὴν ἐν καὶ μὲ τὴν παρὰ πρόθεσιν, δὲν μεταβάλλει σημασίαν.

«Μαρδόνιος δὲ περὶ τὴν Θεσσαλίαν ἐχείμαζεν» (Ἡρόδ.) Τὸ ῥῆμα ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἠδύνατο νὰ εἶναι καί: διεχείμαζε καὶ ἐνεχείμαζε καὶ παρεχείμαζε· πάντοτε θὰ εἶχε τὴν σημασίαν τοῦ: Περνῶ τὸν χειμῶνα.

Τὸν χειμῶνα, βλέπετε, δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸν περνᾷ ὅπως τύχῃ ἔστω καὶ μὲ ἀνάγνωσιν σοβαρῶν φιλολογικῶν ἄρθρων, γραφέντων παρ' ἀνθρώπου ἀναρμοδίου, ὡς... ὁ ὑποφαινόμενος.

Ἰ. Π. Χρυσανθόπουλος.

(*) Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ «Ἡμερολογίου τοῦ Κόσμου» 1901.

Ο ΑΤΥΧΗΣ ΠΑΠΠΟΣ

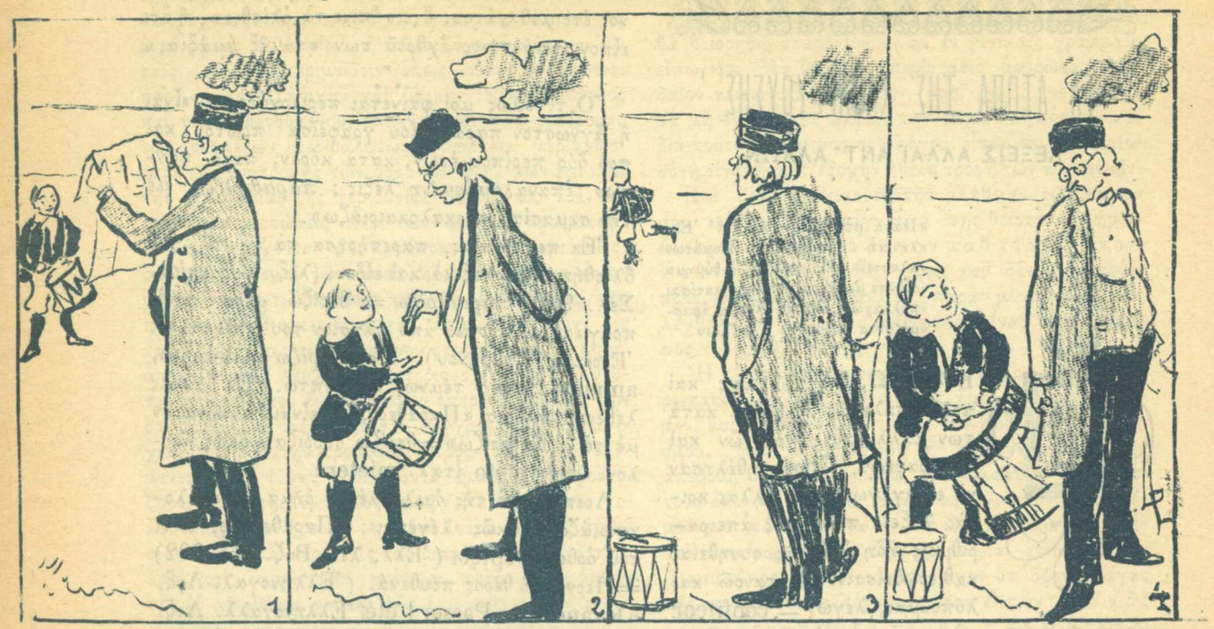

1. Ὁ πάππος (ἀνοιγνώσκων τὴν ἐφημερίδα) Θεέμου τὶ ἀνησυχο εἶν αὐτὸ τὸ παιδὶ μὲ τὸ τύμπανό του... Α! μία ἰδέα!... εἶνε πολὺ λαίμαργο, καὶ....

2. Ὁ πάππος.— Νίκο, πάρε ἕνα τάλληρο ν' ἀγοράσῃς γλυκύσματα καὶ δός μου τὸ τύμπανό σου.
Ο ΝΙΚΟΣ.— Εὐχαριστῶ, παπποῦ.

3. Ὁ πάππος.— Χαΐχα! κυτάξετε μὲ τὶ εὐχαρίστησι τρέχει 'στὸ ζαχαροπλαστεῖο! Χά!, χά!, χά!

4. Ὁ Νῖκος (μετὰ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας).— Κύττα, παπποῦ, τὶ μεγάλο τύμπανο ἀγόρασα μὲ τὸ τάλληρό σου. Κάνει ἕναν κρότο.... ὥραῖα θὰ διασκεδάσω!

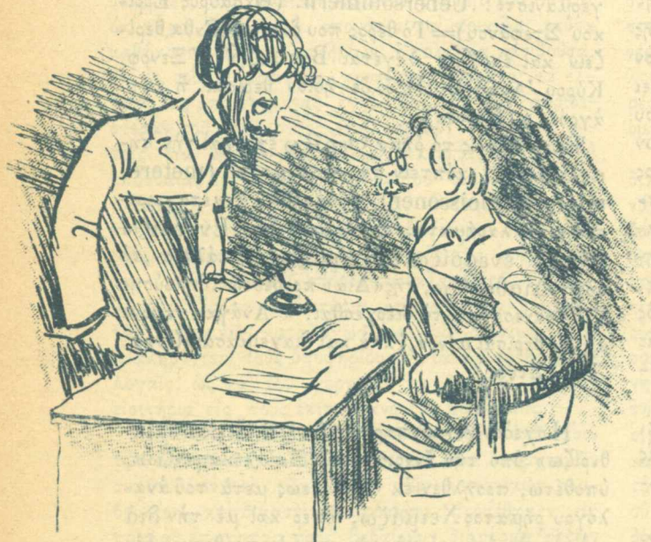

Ο ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ.— Μοῦ ἐζητήσατε μίαν γελοιογραφίαν τοῦ Τροχιοδρόμου. Δὲν κατώρθωσα νὰ σκεφθῶ τίποτε.
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ.— Ἕνας καλὸς γελοιογράφος πάντοτε κάτι ἐφευρίσκει. Μίαν οὐχ-ρουσιν, λόγου χάριν.
Ὁ ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ.— Ἀλλά, κύριε, πρό μηνὸς οὐδὲν δυσηήκημα συνέβη.
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Ἐ! τότε ἔπρεπε νὰ σχεδιάσῃς τὸν τροχιόδρομον εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἀποθήκην Καλλιθέας καὶ τὸν κ. Βωτὺ λέγοντα: «Δόξα τῷ Θεῷ. Ὅλα τὰ βαγόνια ἐπιστρέφουν σῶα μίαν φορά!».

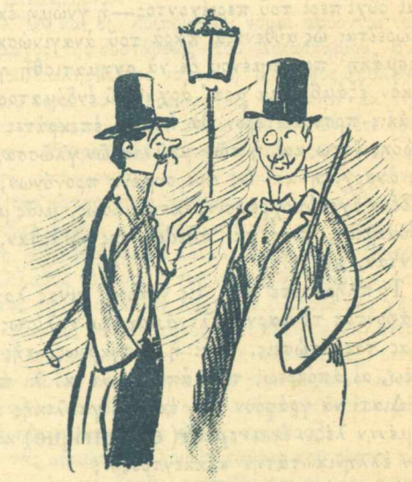

— Ἐ! τί συμβαίνει; χθὲς εἶχες ἄσπρα μαλλιά· τώρα πῶς ἔγιναν σὰν τοῦ κόρακα τὸ φτερό;
Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΒΑΦΕΤΑΙ (στενοχωρηθεὶς)
— Ξέρεις ὅπως ἀπὸ τὴν λύπην τὰ μαλλιὰ ἀσπρίζουν, ἐγὼ ἤμουν χθὲς σ' τῆς χαραῖς μου καὶ.... ἐμαύρισαν.

Ο ΑΤΥΧΗΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

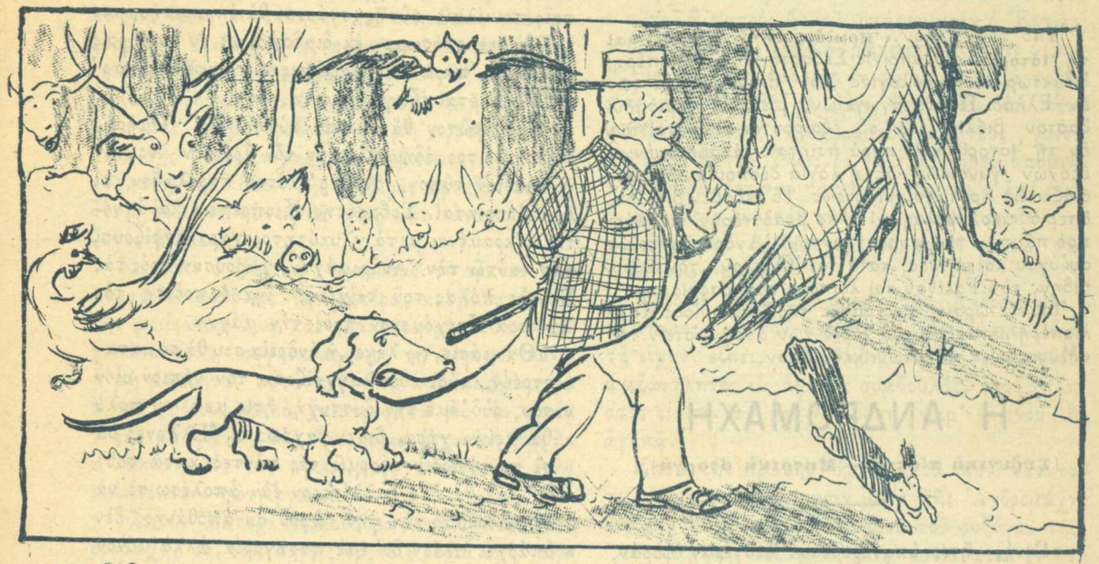

1.— Ὅταν μεταβαίνω εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ καπνίσω ἐν ἡσυχίᾳ.

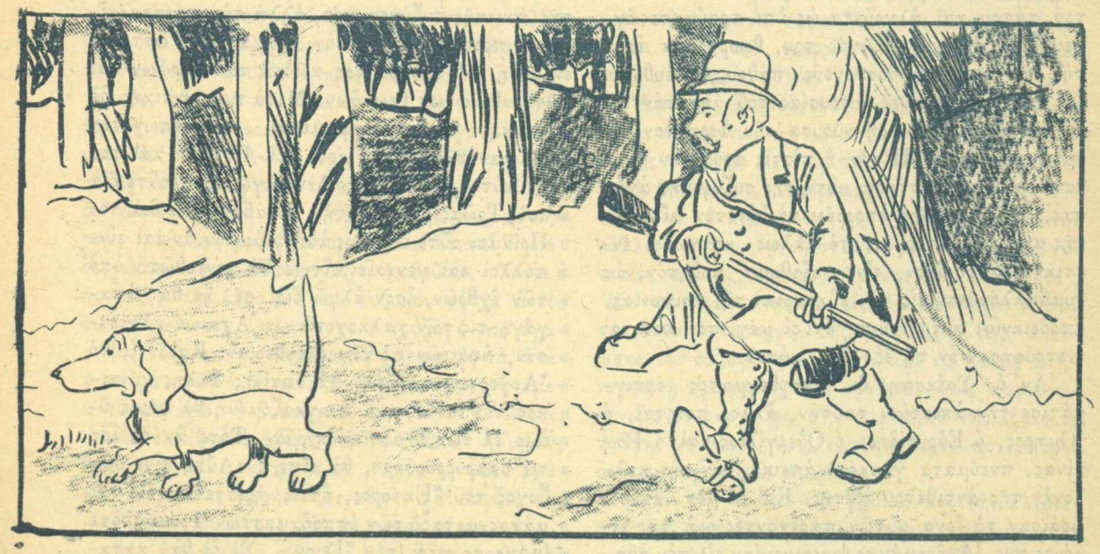

2.— Καὶ ὅταν διέρχωμαι τὸ αὐτὸ μέρος μὲ τὸ ὅπλον μου.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡρωΐδες ἐν τῇ Ποιήσει καὶ τῇ Ἱστορίᾳ**» ἡ δεσποινὶς Σεβαστὴ Ν. Καλλισπέρη, διδάκτωρ τῆς φιλολογίας καὶ Ἐπιθεωρήτρια τῶν ἐν Ἑλλάδι Παρθεναγωγείων, ἐξέδωκε περισπούδαστον βιβλίον, δι' οὗ ἐξαίρονται αἱ ἀρεταὶ τῶν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ καὶ παρὰ ποιηταῖς ἀναφερομένων ἐξόχων γυναικῶν, ἃς ἡ λογία δεσποινὶς παρουσιάζει ὡς πρότυπον μιμήσεως. Τὸ ἐκδοθὲν βιβλίον, ὅπερ θ' ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλο βραδύτερον ἀναλύει πρὸ πάντων τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀνδρομάχης, ὡς συζύγου καὶ μητρός, κατὰ τὸν Ὅμηρον, τὸν Εὐριπίδην, τὸν Ρακίναν καὶ λοιποὺς συγγραφεῖς.

Ἐκ τῆς ὡραίας συγγραφῆς τῆς δεσποινίδος Καλλισπέρη μεταφέρομεν, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μουσείου,» τὸ κάτωθι κεφάλαιον:

Η ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

(**Συζυγικὴ πίστις — Μητρικὴ στοργή**).

«Γυνή, ἥτις ὑπανδρεύεται δευτέραν φοράν, φονεύει τὸν πρῶτόν της ἄνδρα» εἶπεν ὁ Σαίκσπηρ. Ἡ ἔννοια τῶν λέξεων τούτων τοῦ ποιητοῦ εἶνε διαυγής, ἀλλὰ σκληρὰ ὡς ἀπόφασις καταδικαστική, πλὴν δικαία, κατ' ἐκείνων, αἵτινες ἠθέτησαν ἐν τῶν εὐγενεστάτων αἰσθημάτων τῆς γυναικείας καρδίας, τὴν πίστιν εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος συζύγου. Ἡ ζωηρὰ φαντασία τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ δὲν ὑπαινίσσεται ἁπλῶς τὴν λήθην πρὸς τὸν ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς νεκροπόλεως κείμενον, ἀλλὰ βλέπει αὐτὸν ἔξω τοῦ τάφου καὶ ἀλγοῦντα ὡς ὑπὸ τραύματος ἐγχειριδίου, ὅπερ ἡ σύζυγός του, θεωρήσασα ἑαυτήν, ἐν παραφορᾷ δυσγενοῦς πάθους, ἐλευθέραν διὰ τῆς μηκυνομένης ἀπουσίας τοῦ ἀποστάντος, τῷ ἐμπηγνύει, διαρρηγνύουσα τὸν ἄρρηκτον δεσμὸν τοῦ γάμου. Πόσον ἡ πίστις πρὸς τὸν ἀποθανόντα, ἡ παράστασις αὕτη τῆς συζυγικῆς ἀγάπης, ἀφ' ἧς μόνης ἀπορρέει τὸ ὕψιστον αἴσθημα τῆς μητρικῆς στοργῆς, τὸ ἄλλως κτηνῶδες ἔνστικτον ἀποβαῖνον, εἶνε αἴσθημα ποθητόν, ὡς συμβαλλόμενον εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς κοινωνίας, ἀποδεικνύει αὐτὸ τοῦτο, ὅτι οἱ μέγιστοι ποιηταὶ ἐνετρύφησαν ἐν τῇ ἐξελίξει αὐτοῦ.

Ἂν ὁ Σαίκσπηρ δι' ἀποφθέγματος ἐστιγμάτισε τὴν ἀπιστίαν ταύτην, ἄλλοι ποιηταί, ὁ Ὅμηρος, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Οὐεργίλιος καὶ ὁ Ρακίνας, πνεύματα γλυκέα, ἀπεικόνισαν τὴν καλλονὴν τῆς ἀντιθέτου ἀρετῆς. Καὶ οἱ μὲν ἐπικοὶ ὡράϊσαν τὰ ἔργα αὐτῶν παρέχοντες διὰ τῆς εἰκόνος τῆς Ἀνδρομάχης ψυχαγωγίαν εἰς τὸν ἀναγνώστην καὶ ἀνακούφισιν ἀπὸ τῆς ἀγωνίας τῶν μαχῶν τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν ὀδυνηρῶν περιπλανήσεων τῶν ἡρώων πρὸς ἀναζήτησιν νέας πατρίδος, οἱ δὲ τραγικοὶ ἠσπάσθησαν τὴν δυστυχίαν ἐκείνης ὡς τὴν ὑπόθεσιν τῶν συμπαθεστάτων ἀριστουργημάτων αὐτῶν. Ἡ χήρα τοῦ Ἕκτορος ὑπὸ πάντων προτίθεται ὡς πρότυπον τῆς γυναικείας ταύτης ἀρετῆς, τὸ δὲ ὄνομά της θεωρεῖται ὡς σύμβολον τῆς συζυγικῆς πίστεως καὶ τῆς μητρικῆς στοργῆς. Ταύτης τὴν εἰκόνα ἐν ταῖς ποικίλαις αὐτῆς στάσεσι θὰ ἐπισκοπήσωμεν καὶ θὰ μελετήσωμεν ἐκ διαδοχῆς ὡς ἐν διαφόροις μουσείοις, παρὰ τοῖς διαφόροις συγγραφεῦσι, παρ' οἷς εὑρίσκεται ἐζωγραφημένη.

Καὶ πρῶτον θὰ ἴδωμεν αὐτὴν παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις πρῶτος ἐδημιούργησε τὸν ἄριστον τοῦτον γυναικεῖον τύπον, ὃν παρ' αὐτοῦ παρέλαβον οἱ λοιποὶ ποιηταί. Σοβαρότης, ἀξιοπρέπεια καὶ ἀγνότης κεκραμέναι μετὰ γλυκύτητος χαρακτηρίζουσι παρ' αὐτῷ τὴν Ἀνδρομάχην, χωροῦσαν πρὸς τὰς Σκαιὰς πύλας τοῦ τείχους, ἵνα ἐμποδίσῃ τὸν Ἕκτορα ἐξερχόμενον πρὸς τὴν μάχην.

«Θαυμάσιε, τῷ λέγει, ἡ ἀνδρεία σου θὰ σὲ κατα-
» στρέψῃ, οὐδὲ εὐσπλαγχνίζεσαι τὸν νήπιον υἱόν
» σου, οὐδ' ἐμὲ τὴν δυστυχῆ, ἥτις μετ' οὐ πολὺ
» θὰ μείνω χήρα, διότι ταχέως οἱ Ἕλληνες θὰ
» σὲ φονεύσωσιν ἐφορμῶντες πάντες κατὰ σοῦ·
» δι' ἐμὲ θὰ ἦτο καλλίτερον ἐὰν ἀπολέσω σὲ νὰ
» κατέλθω ὑπὸ τὴν γῆν· ἀφοῦ σὺ ἀποθάνῃς, δὲν
» ὑπάρχει πλέον δι' ἐμὲ παρηγορία, ἀλλὰ μόνον
» θλίψεις· ὁ πατήρ μου δὲν ὑπάρχει πλέον οὐδὲ
» ἡ μήτηρ μου, καὶ οἱ ἑπτὰ ἀδελφοί μου κατῆλ-
» θον αὐθημερὸν εἰς τὸν Ἅδην, φονευθέντες
» ὑπὸ τοῦ δόρατος τοῦ Ἀχιλλέως. Σύ, λοιπόν,
» Ἕκτορ, εἶσαι πατήρ μου καὶ σεβαστὴ μήτηρ
» μου, σὺ ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ θαλερὸς σύζυγος·
» ἀλλ' εὐσπλαγχνίσθητί με, μεῖνε ἐπὶ τοῦ προ-
» μαχῶνος, μὴ καταστήσῃς τὸν υἱόν σου ὀρ-
» φανὸν καὶ τὴν γυναῖκά σου χήραν».

Ὁ Ἕκτωρ δὲν καταφρονεῖ τῆς συμβουλῆς τῆς συνετῆς συζύγου του, ἀλλὰ τὴν παρακαλεῖ, νὰ μὴ προσπαθήσῃ νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ, ὥστε νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὰς κρίσεις τῶν Τρώων καὶ τῶν βαθυζώνων Τρῳάδων. Μετὰ συγκινητικῆς δὲ ὑποταγῆς εἰς τὸ πεπρωμένον, προβλέπων τὴν ἀπώλειαν τῆς ἱερᾶς Ἰλίου, τοῦ Πριάμου καὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ προσθέτει: «Δὲν ἀλγῶ τόσον οὔτε διὰ
» τοὺς Τρῶας οὔτε διὰ τὴν Ἑκάβην οὔτε διὰ τὸν
» Πρίαμον οὔτε διὰ τοὺς ἀδελφούς μου, ἂν καὶ εἶνε
» πολλοὶ καὶ γενναῖοι, οἵτινες θὰ φονευθῶσιν ὑπὸ
» τῶν ἐχθρῶν, ὅσον ἀλγῶ διὰ σέ, ἣν θὰ ἀπα-
» γάγῃ τις τῶν χαλκοχιτώνων Ἀχαιῶν κλαίου-
» σαν, ἀφαιρῶν σε τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ εἰς τὸ
» Ἄργος εὑρισκομένη θὰ ὑφαίνῃς ἄλλης γυναι-
» κὸς τὸν ἱστόν, καὶ ἀ αγαζομένη θὰ φέρῃς ὕ-
» δωρ ἐκ τῶν δημοσίων πηγῶν. Τότε ἂν σὲ ἴδῃ
» τις δακρυρροοῦσαν, θὰ εἴπῃ : «Αὕτη εἶνε σύ-
» ζυγος τοῦ Ἕκτορος, ὅστις ἠρίστευεν εἰς τὰς
» μάχας μεταξὺ τῶν ἱπποδαμαστῶν Τρώων, ὅτε
« ἐμάχοντο περὶ τὴν Ἴλιον». Σὲ δὲ θὰ κατα-
» λάβῃ θλῖψις διὰ τὴν στέρησιν τοιούτου ἀν-
» δρός, ὅστις νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ σοῦ τὴν δου-
» λείαν, ἀλλ' ἐγὼ εἴθε νὰ ἔχω ἀποθάνει καὶ
» νὰ μὲ καλύπτῃ ἡ γῆ πρὶν ἀκούσω τὴν φωνήν
» σου καὶ τὰ κλαύματά σου».

Εἰ καὶ αἱ λέξεις αὗται εἶνε τοῦ Ἕκτορος, ἀ-

πεικονίζουσιν ὅμως οὐχ ἧττον τὴν Ἀνδρομάχην πρὸς ἣν ὡμίλει οὕτω· διότι τὴν ἐγνώριζεν ὁποία ἦτο. Ὁ Ἕκτωρ ἐγίγνωσκε τὰς ταπεινώσεις, ἃς ὑφίσταντο αἱ αἰχμάλωτοι γυναῖκες, πλήρης ὅμως λεπτότητος καὶ εὐλαβείας πρὸς τὸ ἦθος τῆς Ἀνδρομάχης, προφέρων τὰς περιπαθεῖς ταύτας λέξεις, ἀποφεύγει νὰ ὑπαινιχθῇ μέλλοντα γάμον αὐτῆς μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὃν ἤθελε δοθῇ ὡς γέρας, τὸ μὲν φοβούμενος μὴ προσβάλῃ τὴν αἰδῶ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸ δὲ ἀποφεύγων καὶ νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν τῆς θλιβερᾶς προσδοκίας τοῦ ὅτι ἡ σύζυγος αὐτοῦ θὰ γίνῃ κατ' ἀνάγκην σύζυγος ἄλλου.

Κατόπιν ὁ Ἕκτωρ θωπεύσας τὸ τέκνον των παραδίδει αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα, καὶ βλέπων αὐτὴν μειδιῶσαν ἅμα καὶ δακρύουσαν, «δακρυόεν γελάσασαν», συγκεκινημένος τῇ λέγει : «Νὰ
» μὴ μέμφηται αὐτόν, μήτε νὰ παραπονῆται πρὸ
» τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ἐπιστρέψασα εἰς τὸν οἶκόν
» της νὰ διανείμῃ τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν τῆς ἡ-
» λακάτης εἰς τὰς προπόλους, ἐπιτηροῦσα τὴν
» ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων».

Εἰς τὸν Ἕκτορα ὑπακούουσα ἡ πειθήνιος Ἀνδρομάχη, ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις εὗρεν ὑπὸ τὴν οἰκιακὴν στέγην τὴν μόνην τελεσφόρον παρηγορίαν, δι' ἧς κατεπράϋνε τὴν ψυχικὴν αὐτῆς ἀνησυχίαν.

Ὁπόση μητρικὴ στοργή, ὁπόση συζυγικὴ πίστις περιέχεται εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας «δακρυόεν γελάσασα» ! Ὁποῖον δρᾶμα ἐν τῇ ψυχῇ της ἐξεδήλουν αἱ δύο αὗται ἀντίθετοι κινήσεις τῆς ἀναντιλέκτως ὡραίας μορφῆς της !

Τῆς Ἀνδρομάχης οἱ φόβοι καὶ αἱ προαισθήσεις ἐπαληθεύουσι μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ ἐρασμία αὕτη γυνὴ παρίσταται ἡμῖν τὸ δεύτερον, ἀλλὰ θρηνοῦσα ἤδη τὸν ἄνδρα της. Ἓν γνώρισμα δι' οὗ νομίζομεν ὅτι ὁ Ὅμηρος, ἀπαράμιλλος ζωγράφος, ἠθέλησε νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν σεμνοπρέπειαν, τὴν εὐγένειαν ὡς καὶ τὴν μεγαλοφροσύνην, δι' ὧν ἡ Ἀνδρομάχη ἀντελαμβάνετο τοῦ συζυγικοῦ βίου, εἶνε τὸ κίνημα καὶ αἱ λέξεις, δι' ὧν ἐξεδήλωσε τὴν θλῖψιν αὐτῆς· ἐνῷ ἡ μήτηρ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἕκτορος καὶ αἱ λοιπαὶ Τρῳάδες ὠδύροντο, ἡ Ἀνδρομάχη λαβοῦσα, λέγει ὁ ποιητής, τὴν κεφαλὴν τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν της, τῷ ἔλεγε : «σύζυγέ μου ἐχά-
» θης νέος καὶ με κατέλιπες χήραν εἰς τὰ ἀνά-
» κτορά σου· ὁ δὲ υἱός ἡμῶν, ὃν ἐγεννήσαμεν
» σὺ καὶ ἐγώ, ἡ δυστυχής, εἶνε νήπιον εἰσέτι,
» οὐδὲ ἐλπίζω νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν,
» διότι ἡ πόλις αὕτη θέλει κυριευθῆ, ἀφοῦ ἐχά-
»θης σύ, ὅστις προήσπιζες αὐτὴν καὶ ἔσῳζες τὰς
» σεβαστὰς συζύγους καὶ τὰ νεαρὰ τέκνα. »

Ἡ Ἀνδρομάχη εὐλαβὴς καὶ ἀξία γυνὴ τοῦ Ἕκτορος ψάλλει τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἀνδρός της, ὄχι τὰς πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις, ὅπερ ἤθελε φανερώσει ἐγωισμὸν καὶ μικρότητα.

«Πᾶσαι, ἐξακολουθεῖ, βεβαίως αὗται θέλουσι
» μετενεχθῆ αἰχμάλωτοι ἐπὶ τῶν κοίλων πλοίων
» καὶ ἐγὼ μετ' αὐτῶν· σὺ δὲ, τέκνον μου, ἢ
» θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, καταδεδικασμένον νὰ ἐρ-
» γάζῃσαι ταπεινὰ ἔργα ὑπὸ ἀμείλικτον κύ-
» ριον, ἢ τῶν Ἀχαιῶν τις θὰ σὲ ῥίψῃ ἀπό τινος
» πύργου θλιβόμενος διὰ τὸν θάνατον ἀδελφοῦ
» αὐτοῦ ἢ πατρὸς ἢ υἱοῦ, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἕκτωρ,
» ὑφ' ὃν πολλοὶ ἔπεσον μαχόμενοι· διότι ὁ πα-
» τήρ σου ἦτο φοβερὸς ἐν τῇ μάχῃ. Διὰ τοῦτο
» ὁ λαὸς ὀδύρεται σήμερον, θρῆνον δὲ καὶ πέν-
» θος κατέλιπες ἀνέκφραστον εἰς τοὺς γονεῖς
» σου, Ἕκτορ, ἰδίως δὲ εἰς ἐμέ, διότι ἀποθνή-
» σκων δὲν ἔτεινας τὰ χεῖράς σου πρὸς ἐμέ, οὐδὲ
» μοι εἶπες συνετόν τινα λόγον τὸν ὁποῖον νὰ
» ἐνθυμῶμαι ἡμέραν καὶ νύκτα ἐν μέσῳ τῶν
» δακρύων μου».

Ὁποῖον χαρακτηριστικὸν τῆς Ἀνδρομάχης ! Ὑπήκοος εἰς τὸν ἄνδρα, δὲν τῇ ἐξήρκει ὅ,τι τῇ εἶχεν εἴπει. Ἡ ἀληθὴς ἀγάπη εἶνε τόσον ἀνεξάντλητος εἰς ἀγαθὰς συμβουλάς, ὅσον ἄπληστος εἰς τὸ νὰ τὰς λαμβάνῃ παρ' ἐκείνου ὃν ἀγαπᾷ.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος συνάντησιν μετὰ τῆς Ἀνδρομάχης εὕρομεν αὐτὴν πρὸ τοῦ νεκροῦ τοῦ συζύγου της. Ἂν ὁ ἀληθὴς συζυγικὸς βίος συνίσταται ἐν τῇ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ὁμογνωμοσύνῃ ἐν ὑψηλοῖς φρονήμασι, ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ ἐμπνεύσει γενναίων αἰσθημάτων, ποῦ ἡ Ἀνδρομάχη, ἡ πιστὴ σύζυγος, θὰ ἐζήτει τὴν συνέχειαν τοιούτων αἰσθημάτων μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ θανάτου βιαίαν διάρρηξιν αὐτῶν ἢ ἀτενίζουσα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἕκτορος ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ ὁποίου ἀνέγνωσεν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὡραῖον καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων ἀφ' ὧν ἤκουσεν ὅ,τι λεπτὸν καὶ γενναῖον. Καὶ ὑπήρξαμεν μάρτυρες ὅτι ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆς κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας, ἃς διέρχεται μετὰ τοῦ νεκροῦ, ὑπισχνεῖται αἰώνιαν ἀφοσίωσιν πρὸς αὐτόν.

Ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς συζυγικῆς ἀγάπης ἐννοουμένης πρεπόντως ἀπορρέει τὸ αἴσθημα τῆς μητρικῆς στοργῆς εἰς ὃ ἤλπιζε νὰ εὕρῃ ἀνακούφισιν ἡ θλῖψις τῆς Ἀνδρομάχης. Ὄντως τί δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν συζυγικὴν ἀγάπην κάλλιον ἢ ἡ μητρικὴ στοργὴ ἐν τῇ καρδίᾳ γυναικὸς σεμνῆς, συνεσταλμένης καὶ αἰδήμονος ; Ἐν τῷ Ἀστυάνακτι, εἰς ὃν μετέφερε πᾶσαν τὴν δυνατὴν στοργὴν τῆς καρδίας αὐτῆς, ἀνεύρισκε τὸν σύζυγόν της. Πλὴν καὶ εἰς τοῦτο ἐπήνεγκεν ἡ εἱμαρμένη νέον τραῦμα, ὅπερ παρέστησεν ὡς ἐν ἀναγλύφῳ τὴν περίνοιαν τῆς ἐξαισίας ταύτης γυναικός, ἥτις κατέστη πρότυπον μητρὸς δεδοκιμασμένης ἐν πικρίαις.

Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας καὶ τὴν κλήρωσιν τῶν εὐγενῶν Τρῳάδων, ἡ συντετριμμένη τὴν καρδίαν χήρα τοῦ προασπιστοῦ τῆς Ἰλίου ἔλαχεν εἰς τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ φονέος τοῦ ἀνδρός της καὶ πορθητὴν τῆς πατρίδος τοῦ Ἕκτορος.

Ὁ Εὐριπίδης, ὁ τολμηρότατος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν, ὁ νομιζόμενος τραχὺς ἐπιτιμητὴς τῆς γυναικός, αὐτὸς ἐξῆρε τὴν ἠθικὴν καλλονὴν τῆς

Ἀνδρομάχης καὶ ὡς γυναικός, καὶ ὡς συζύγου καὶ ὡς μητρὸς ἐν δυσὶν αὐτοῦ δράμασι, τῷ τῶν **«Τρῳάδων»** καὶ τῇ «**Ἀνδρομάχῃ**», καὶ αὐτὴν λαμβάνων ὡς ἀφετηρίαν, δίδει εἰς τὴν γυναῖκα διδάγματα καὶ συζυγικὰ παραγγέλματα.

Σεβαστὴ Ν. Καλλισπέρη.

ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ

*

Τ' ἀγέρι 'ς τὸ δάσος στενάζει θλιβερά, θλιμμένο σκοπὸ τοαγουδῶντας. Ἕνα πουλάκι λησμονημένο τὸ πόνο του ψάλλει.

Τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη μαραμένα, ὠχρόλευκα σὰν τὴ λάμψι τῶν ἄστρων, πέφτουν γύρω τριγύρω.

*

ΣΒΥΣΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ . . .

Στὴ γκρεμισμένη ὄχτη ὁ γερω-Πλάτανος σμίγει τοὺς θρήνους του μὲ τοὺς θρήνους π' ἀφήνει τὸ νυχτοπούλι, γιατὶ μαράθ' ἡ ὀμορφιὰ κ' ἐμάδησε ἡ χάρι τῆς ἀγράμπελης ποὺ ὡς τὰ χτὲς ἀγκάλιαζε μὲ πόθο μυστικὸ κι' ἀγάπη ἄσβεστη τὰ κάτασπρά της κάλλη.

*

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ . . .

Νυχτιὰ μαύρη, νυχτιὰ κρύα τὴ πλάσι σκεπάζει, σὰν σύβανο νεκρικό.

Σ' τοῦ οὐρανοῦ τὴ μαυρονέφελη ὄψι ἓν ἄστρο μονάχο θαμποφέγγει

Τίποτε δὲ σιέται, τίποτε δὲ ζῇ Ἕνας βρυκόλακας, μ' ἀναμμένα μάτια, σχίζει τὰ σκότη τῆς νύχτας.

*

Ο ΑΚΟΙΜΗΤΟΣ ΠΟΝΟΣ . . .

Ἡ ἀνοιξι θἄρθη πάλι, τὰ πουλάκια θὰ ψάλλουν μεσ' τὰ κλαριάκια χαρωπά, θὰ ξανανθήσῃ ἡ ἀγράμπελη καὶ ἡ γαλάζια τουρανοῦ ὀμορφιὰ θὰ ξαναστράψῃ. Ἀλλ' ἐγὼ . . Ὤ! μόνος ἐγὼ θὰ κλαίω αἰώνια τόσα σβυσμένα ὄνειρα, τὴ πεθαμένη ἀγάπη μας καὶ ὡς μόνο σύντροφο θὰ ἔχω τὸν ἀκοίμητο πόνο . . .

Νίκος Σ. Γκινόπουλος

Τὸ «Μουσεῖον» μετεφέρθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους ἀρ. 15, παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν.

ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΙΝ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ μάγειρος τοῦ 3ου, ὁ ὁποῖος πρῶτος τὸν παρετήρησεν, ἐκραύγασεν: «Εἰς τὰς θέσεις σας! . . . Ἀκίνητοι! . . .»

Ὁ Μουστάκας διῆλθε τὸ κατώφλιον, ἔκαμε τρία βήματα καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον τοῦ μαγειρείου, ἵνα ρίψῃ ταχὺ καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα. Οἱ ἄνδρες, διορθώσαντες τὴν στάσιν των, ἵσταντο ἀκίνητοι· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μουστάκα ἐπλανῶντο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον, ἔπειτα δέ, εὐχαριστημένος ἀναμφιβόλως, διέταξεν: «Ἀνάπαυσις!...» Τὸ πᾶν ἐτελείωσε καὶ αἱ διακοπεῖσαι ἐνασχολήσεις ἐπανελήφθησαν.

Ἦτο τύπος ὁ Μουστάκας!... Τύπος ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπατῶνται εὐκόλως. Προερχόμενος ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ στρατοῦ, σήμερον δὲ ταγματάρχης τοῦ Εὐζωνικοῦ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ νὰ θέτῃ κάθε κατεργάρη εἰς τὸν πάγκον του. Ὅλως ἰδιαιτέρως ἐπέτεινε τὴν προσοχήν του εἰς τὰς κατσαρόλας· ἐνεθυμεῖτο, καὶ τὸ ἔλεγε πρὸς τιμήν του, ὅτι εἰς τὰ 1865 ἦτο παραμάγειρος τοῦ λόχου.

Ὀλίγον καμπουριαστός, κοντὸς καὶ στρογγύλος, μὲ ὀφθαλμοὺς μικρούς, παρειὰς προεξοχούσας, μύτην ἀφανῆ, ἐντὸς μύστακος μακροῦ, κρεμαμένου καὶ κιτρινισμένου ἀπὸ τὸν καπνὸν εἰς τὸ μέσον τῶν χειλέων, ὅπου ἐρρόφα ἓν ἀτελείωτον σιγάρον, ἦτο τύπος ἰδιάζων τῆς οἰκογενείας τῶν Γαντζουδαίων.

Πολλοὶ ἠγνόουν τὸ ἀληθὲς ὄνομά του· εἰς ὅλους ἦτο γνωστὸς ὡς Μουστάκας: ὁ γερω-Μουστάκας. Διατί τὸν ἀπεκάλουν τοιουτοτρόπως; Ἕνεκα τοῦ μύστακος, φαίνεται, ὁ ὁποῖος μόνον διεκρίνετο εἰς τὴν ξηράν του μορφήν.

Βαδίζει κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Κεραμίδαν, τὸν συσσιτιάρχην τοῦ 3ου λόχου:

— Μπρρρ!... Μπρρρ!... Μπρρρ! Τί φαγητὸν ἔχει, δεκανεῦ;...

— Σούπα κολοκυθάκια καὶ φασολάκια, κύριε ταγματάρχα!

— Μπρρρ!... Μπρρρ! Δός μου νὰ δοκιμάσω!...

Ὁ Σαρδέλλας, ὁ μάγειρος τοῦ 3ου, διὰ μιᾶς κινήσεως, ἐσπόγγισε μὲ τὴν πατσαβούρα τὴν μεγάλην κουτάλαν, τὴν ἐβύθισεν εἰς τὸν λέβητα, τὴν ἐξήγαγε γεμάτην καὶ ἀχνίζουσαν καὶ τὴν ἔτεινεν εἰς τὸν κύριον ταγματάρχην.

Ὁ Μουστάκας ἀνεγίνωσκε τὸ πρόχειρον τοῦ συσσιτίου, ὅπερ ἐκράτει εἰς χεῖρας ὁ Κεραμίδας:

— Ἄ! ἐπῆρες δύο ὀκάδες φασολάκια διὰ τὴν σούπα!... Μπρρρ!... Μπρρ! Καλά... Καλά...

Ἔλαβε τὴν κουτάλα ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ Σαρδέλλα, ἐπεθεώρησε τὸ περιεχόμενον καί, ἀφοῦ τὸ ἐδοκίμασε:

— Ποῦ εἶνε τὰ φασόλια; εἶπεν, ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν συσσιτιάρχην, ἐν ἀμηχανίᾳ ἀπομείναντα.

Ὁ συσσιτιάρχης τώρα ἐνεθυμήθη... Τὸν σάκκον μὲ τὰ φασόλια τὸν εἶχε λησμονήσει τὴν πρωΐαν εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ προμηθευτοῦ τοῦ συσσιτίου!

— Μά, κύριε ταγματάρχα, ὑπέλαβεν, εἶνε 'στὸν πάτο δὲν ἔβρασαν ἀκόμη... ἀλλὰ εἶνε, σᾶς βεβαιῶ...

Μετὰ τριάκοντα δευτερόλεπτα ματαίων προσπαθειῶν ὁ Κεραμίδας ὡμολόγησεν, ὅτι ἡ κουτάλα δὲν ἔφθανεν εἰς τὸν πυθμένα, ἤ, ὅπερ τὸ αὐτό, ὅτι ἡ κατσαρόλα εἶχε πολὺ βάθος.

— Μπρρρ!... Μπρρρ!... Κατεργαριαίς... Κατεργαριαίς... Καλά! Καλά! Μπρρρ!... Μπρρρ!... Αὔριο θ' ἀκούσῃς τὴν καμπάνα! Μπρρρ!... Μπρρρ!...

Ὁ Κεραμίδας ἔμεινεν ἐννεός. Τί νὰ κάμῃ, δι' ὄνομα Θεοῦ!... Οἱ μάγειροι τοῦ 1ου καὶ τοῦ 2ου δὲν εἶχον οὔτ' ἓν φασόλιον διὰ νὰ τοῦ δώσουν...

Κράζει κατ' ἰδίαν τὸν Σαρδέλλαν καὶ συνεννοοῦνται... Ὁ Σαρδέλλας θ' ἀναλάβῃ νὰ πείσῃ τοὺς ἄνδρας τοῦ λόχου νὰ βεβαιώσουν τὸν Μουστάκαν, ὅτι ἡ σούπα εἶχε καὶ φασόλια. Αὐτὸς ἔτρεξεν εἰς τὸ γειτονικὸν σιδηρουργεῖον, ἐκόντηνε τὴν λαβὴν τῆς κουτάλας, τὴν ἐμαύρισεν εἰς τὸ ἄκρον διὰ νὰ μὴ φαίνεται καὶ ἐπερίμενε...

Τὴν ἑπομένην ὁ λοχαγὸς ἦλθεν ἀπὸ τῆς 6ης τῆς πρωΐας.

— Δεκανεῦ... Ὁ ταγματάρχης ἀνεκάλυψεν ἀπάτην ἐπὶ βλάβῃ τοῦ συσσιτίου τοῦ λόχου!.. Ποῦ εἶναι τὰ φασόλια! Τὰ φασόλια!... Ἔπρεπε νὰ τοῦ δείξητε τὰ φασόλια, νὰ τοῦ εὕρητε, νὰ φκιάσητε φασόλια!... Ἀποκρίθητι!...

— Ἀλλά, λοχαγέ μου, τὰ φασολάκια ἦσαν εἰς τὸν πάτο, ἡ κουτάλα δὲν φθάνει, ἰδέτε το μόνος, κύριε λοχαχέ!...

— Ν' ἀγοράσῃς ἄλλην κουτάλα, ἑνός, δύο, πέντε, εἴκοσι μέτρων!... Ἀλλὰ φασόλια... ἔπρεπε νὰ παρουσιάσῃς φασόλια εἰς τὸν ταγματάρχην!... Ἄ! παιδί μου, ἄσχημα τὴν ἔχεις μὲ τὸν ταγματάρχην... Ἄλλως τε, θὰ ἔλθῃ νὰ ἐρωτήσῃ τώρα ὅλον τὸν λόχον!

Εἰς τὰς 8½ ὁ 3ος λόχος, συνηθροισμένος, ἀνέμενεν εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἄφιξιν τοῦ Μουστάκα.

Ἦλθε: Μπρρρ!... Μπρρρ!... Ὁ πρῶτος, ὃν ἠρώτησε, τὸν ἐβεβαίωσε περὶ τῆς ὑπάρξεως φασολίων εἰς τὴν σούπαν τῆς χθές· δέκα, δώδεκα ἐβεβαίωσαν τὸ αὐτό. Ὁ δέκατος τρίτος, ὁ Κεφάλας δὲν εἶχε πάρει χαμπάρι.

— Μπρρρ!... Μπρρρ!... Ἦτο καλὴ ἡ σούπα χθές;... Μπρρρ...

— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα...

— Τί καὶ τί εἶχε μέσα;... Μπρρρ!...

— Κολοκυθάκια, κύριε ταγματάρχα...

— Μόνον;

— Ζουμί! κύριε ταγματάρχα...

— Φασόλια, εἶχε φασόλια;

— Ὄχι δὲν εἶχε, κύριε ταγματάρχα!...

— Ξεύρεις καλά;

— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα...

— Μπρρρ!... Μπρρρ! Ἄ!... ἄ!

Ἡ ἀνάκρισις ἐξηκολούθησεν. Ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ Μουστάκας ἐκάλεσε τὸν Κεφάλαν:

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ὑπῆρχον φασόλια εἰς τὴν σούπαν χθές;...

— Βέβαιος, κύριε ταγματάρχα!

— Μπρρρ!... Μπρρρ!... Πόθεν εἶσαι;

— Ἀπὸ τὰ Κάτου Πεζούλια τοῦ δήμου Παραβόλας, κύριε ταγματάρχα!...

Τότε ὁ Μουστάκας, μανιώδης, ἐστράφη πρὸς τὸν καταθορυβομένον ἀπομείναντα λοχαγόν:

— Πῶς ὀνομάζεται, λοχαγέ, ὁ εὔζωνος;...

— Κεφάλας, ταγματάρχα μου!...

— Κεφάλας, ὄνομα καὶ πρᾶγμα, λοχαγέ· ὀκταήμερον φυλάκισιν ὁ στρατιώτης Κεφάλας, διὰ νὰ μάθῃ νὰ μὴ ὑποστηρίζῃ, ὅτι δὲν εἶχε φασόλια ἡ σούπα!...

Τοὺς ζυγοὺς λύσατε ... Μάρς!

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Γ. Π. Κ.

ΓΛΥΚΥΤΕΡΟΝ ΦΩΣ

Τῆς νύχτας τ' ἄσπρο ἐσκόρπιζε ἀχτίδες 'στὴ μορφή σου
Ποῦ λὲς τὴ γλυκοχάιδευε καὶ τὴ γλυκοφιλοῦσε
Μιὰ νύχτα ποῦ βρισκόμουνα ἀνέλπιστα μαζή σου
Καὶ ἡ ψυχή μου μυστικὰ κ' αἰθέρια μ' ἐσὲ ζοῦσε.

Σὰν κλῶνος κρίνου ἔγερνε τ' ἀφρόπλαστο κορμί σου
Καὶ λὲς μιὰ θεία δύναμι τὰ 'μάτια σου σφαλοῦσε,
Κ' ἦταν ἐκείναις ἡ στιγμαὶς στιγμαὶς τοῦ Παραδείσου
Ὅταν τὸ χεῖλος σμίγουνταν 'στὸ χεῖλος π' ἀγαποῖσε

Πέρασαν ὧραις ἄμετραις κ' ἡ χαραυγὴ 'στὰ ὄρη
Ἐπρόβελνε χρυσόφτερη καὶ σβύνουνταν τ' ἀστέρια
Καὶ ὅλο ἕνα ἡ σκληρὴ 'στὰ ὕψη ἐπροχώρει . . .

Κ' ἐμεῖς δὲν βλέπαμε τὸ φῶς καὶ τ' ἄστρα ὅπου σβοῦσαν
Μόνο κρατιούμασταν σφιχτά, τὰ χέρια μέσ' τὰ χέρια
Γιατ' ἡ ψυχαίς μας σ' ἄλλο φῶς γλυκύτερο ἐζοῦσαν!

Ἀλεξ. Κ. Περδικίδης

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ

Διὰ νὰ μὴ σᾶς πιάνῃ ἡ θάλασσα, ἕνας Γάλλος δίδει μίαν ἁπλουστάτην συνταγήν Νὰ κανονίζετε τὴν ἀναπνοήν σας σύμφωνα μὲ τὴν κίνησιν τοῦ πλοίου, δηλ. νὰ εἰσπνέετε ὅταν τὸ πλοῖον ἀνέρχεται, καὶ νὰ ἐκπνέετε ὅταν τοῦτο κατέρχεται κατὰ τὸν πλοῦν του.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

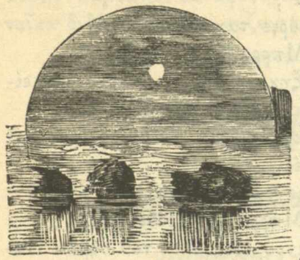

ΕΙΣ τὴν προσέγγισιν τοῦ χειμῶνος, κἄτι τι ἐν ἡμῖν διαρρήγνυται κἄτι τι μᾶς ἐγκαταλείπει, καὶ πάντες, ποιηταὶ καὶ μή, θλιβόμεθα διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ῥόδων, τὴν ἀπέλευσιν τῶν χελιδόνων, τὴν πτῶσιν τῶν φύλλων.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν πολιοῦ γέροντος, ἐκεῖνο ὅπερ αἰσθανόμεθα εἶναι ἀνώτερον τῆς θελήσεώς μας. Ἀκουσίως ὅλως φερόμεθα πρὸς τὴν μελαγχολίαν καὶ τὰ βλέμματα ἡμῶν ὑψοῦμεν πρὸς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μέλλον νὰ καλυφθῇ ὑπὸ φαιῶν νεφῶν.

Αἱ γλυκεῖαι νύκτες τοῦ θέρους, αἱ δροσιστικαὶ καὶ ἀναπαυτικαὶ εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἀντικαθίστανται ὑπὸ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ τεχνικῆς θερμότητος, ἅμα ὡς ἐνσκήψῃ τὸ πρῶτον ψῦχος αἱ ἐξοχαὶ ἐρημοῦνται, καὶ τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει ὡς καὶ ἐν ἡμῖν ἀλλάσει ὄψιν. Οὕτω βαίνει ὁ κόσμος, ἀπὸ τῆς δημιουργίας αὐτοῦ, μὲ διαρκεῖς ἐναλλαγάς, καὶ ἀεννάους μεταμορφώσεις.

Ἀφίνομεν τὸν κατὰ τὸ θέρος κατέχοντα ἡμᾶς ῥεμβώδη θαυμασμὸν πρὸς τὴν φύσιν, τὴν καταθλίβουσαν ἡμᾶς χαύνωσιν, καὶ ἀναλαμβάνομεν τὴν πλήρη σφρίγους ζωήν, ἣν ἀπαιτεῖ τὸ ψῦχος, τὴν κίνησιν, τὴν δρᾶσιν τοῦ πνεύματος, καὶ συσπειρούμεθα ὑπὸ τὰς λυχνίας διὰ νὰ παραγάγωμεν καὶ δημιουργήσωμεν, ἐν ᾧ κύκλῳ ὡρίσθη ἕκαστος, εἴτε πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, εἴτε πρὸς ἀνακούφισιν ἄλλων.

Οἱ ἄνδρες, ἐπανέρχονται εἰς τὰς σοβαρὰς αὐτῶν ἀσχολίας, εἰς τὰς συμπαρομαρτούσας τῷ ἐπαγγέλματι αὐτῶν μερίμνας· τὰ παιδία ἐπιδίδονται πάλιν εἰς τὴν ὁμαλὴν πλὴν μέ τινας ἀκάνθας ἐστρωμένην τῆς μαθήσεως τρίβον, ἀλλ' αἱ γυναῖκες, αἱ μητέρες, αἱ οἰκοδέσποιναι, αἱ βασιλίδες αὐταὶ τοσοῦτον, ἀχανοῦς περιβάλλοντος, ἐπανέρχονται ἐπὶ τῷ αὐτῷ σημείῳ, εἰς ὅλα τὰ καθήκοντα, εἰς ὅλα τὰ συναισθήματα, εἰς τὴν ἄπειρον ἐν τε τῷ οἴκῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ λειτουργίαν αὐτῶν, ἣν κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ θέρους ἡμέρας ἀφῆκαν νὰ χαλαρωθῇ, καὶ ἀναλαμβάνουσι μὲ τὸ πρῶτον ὑποτρέμον φύλλον, μὲ τὴν παγερὰν φύσιν, μὲ τὸν ῥιγοῦντα ὀργανισμόν, καὶ ὑπὸ τὴν θάλπουσαν ἑστίαν, καὶ τὴν αἰγίδα τῶν Ἑφεστίων Θεῶν, τὴν ἐξέλιξιν τοῦ εὐρέος κύκλου τῆς φιλοστοργίας πρὸς τὴν οἰκογένειαν, τῆς λεπτομερεστάτης μερίμνης πρὸς τὸν οἶκον, τῆς ποδηγετήσεως τῶν κατὰ ἓν ἔτος μεγαλειτέρων ἤδη τέκνων των, τῆς ἀνακουφίσεως τῶν πασχόντων, τῆς ἀρωγῆς τῶν πτωχῶν...

Διὰ τῆς διασκορπίσεως τῶν τόσων θησαυρῶν τῆς καρδίας τῆς γυναικός, ἰδοὺ ἡ ἐπάνοδος τῆς χαρᾶς ὑπὸ ὅλως ἀλλοίαν μορφὴν ἐκείνης ἣν διέχεεν ἢ ἐξήγειρεν, ὅτε τὸ πᾶν ἐζωογόνει καὶ ἐμάραινε συγχρόνως τὸ καυστηρὸν τοῦ Ἡλίου θάλπος, ὅτε καὶ αἰσθήματα, καὶ δρᾶσις, καὶ εὐποιΐα, καὶ ἀβρότης, καὶ εὐγένεια, ἐξηρτῶντο ἀπὸ μίαν δροσερὰν πνοὴν τοῦ Ζεφύρου, καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία δὲν ἀνέμενον ἢ τὴν ἔλευσιν τῆς ζωογόνου νυκτίας αὔρας ὅπως ἐκδηλωθῶσι πρὸς εὐδαιμονίαν τοῦ ἰδίου ἀτόμου.

*
* *

Τώρα, μὲ τὴν ἐπάνοδον τοῦ χειμῶνος, ἡ τῆς γυναικὸς πανσθενὴς καὶ ἀγαθοεργὸς ἐπενέργεια ἐν τῷ οἴκῳ, ἁπλοῦται ὑπὲρ τὴν οἰκιακὴν ἑστίαν ὡς πολύπτυχος πέπλος, προσκαλοῦσα ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτοῦ, ἐν γλυκείᾳ καὶ ἁρμονικῇ συναθροίσει σύζυγον καὶ τέκνα, συγγενεῖς καὶ φίλους, ἐφ' ὧν ὅλων πλανᾶται ἡ Θεία εὐλογία.

Ἄννα Ν. Σερουΐου.

ΤΗ1 ΑΝΑΧΩΡΟΥΣΗ1

Ἐκεῖ ποῦ πᾶς, ἀγάπη μου, 'ς τὰ ξένα
καὶ τόπους μαγεμμένους θὰ γυρίσῃς,
ἄχ! ζήτα τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι.

Κι' ἀγάπη ἂν δὲν ἔνοιωσες γιὰ 'μένα
μὲ τὸ βοτάνι αὐτὸ θὰ μ' ἀγαπήσῃς
κι' ὁ πόνος ποῦ μοῦ ἄνοιξες θὰ γειάνῃ.

Μ' ἂν δὲν εὑρῇς τὸ χόρτο τ' ἁγιασμένο
κι' ἐρθῇς μὲ τὴν καρδιὰ ποῦ εἶχες πρῶτα,
καὶ δὲν γυρίσῃς ὅπως καρτερῶ.

Τότε ὅθε κι' ἂν περάσῃς νάβρῃς ῥώτα
καὶ φέρε μου τῆς λήθης τὸ νερό,
νὰ πιῶ νὰ σὲ ξεχάσω, τὶ πεθαίνω...

Ὁ Θάνος.

Σεμνότυφός τις νεᾶνις, θέλουσα νὰ δείξῃ εἰς τὸν ἰατρόν, ὅστις τὴν ἐπεσκέφθη ἀσθενοῦσαν, ὅτι ἦτο πολὺ ἠθική, ἐκάλυψε διὰ πανίου τὴν χεῖρα, καὶ τὴν προσέφερεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν σφυγμόν της. Ὁ ἰατρός, ἀμέσως, καλύψας τὴν παλάμην του διὰ τοῦ ἐπανωφορίου του καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της, εἶπεν:

— Ὁ πάνινος σφιγμὸς χρειάζεται ἰατρὸν... τσόχινον!

★

Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρός σου εἶναι τὸ κρασί, ἔλεγεν ὁ ἱερεὺς πρὸς τὸν Μπεκροσταμάτην.

— Ἀλλὰ δὲν μᾶς λὲς κάθε ἡμέρα ν' ἀγαπῶμεν καὶ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθούς μας, ἀπήντησε διαμαρτυρόμενος ὁ μέθυσος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεύς, σᾶς εἶπα νὰ τοὺς συγχωρῶμεν, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τοὺς πίνωμεν.

Προσεχῶς
Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ
Ἐκδοθήσεται εἰς βιβλίον

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα Λ'.

(Τελευταῖον)

Κρατήσατε τὴν στέκκαν σας σχεδὸν καθέτως. Κτυπήσατε τὴν σφαῖράν σας πολὺ ἐμπρὸς καὶ χαμηλά. Κρατῆτε καλῶς τὴν στέκκαν σας εἰς τὸν δείκτην τῆς ἀριστερᾶς χειρός σας καὶ ὅταν κτυπήσετε τὴν σφαῖράν σας, ἐπαναφέρατε ὀλίγον τὴν στέκκαν σας πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς, *ἐὰν θέλετε νὰ διευθυνθῆτε ἀριστερά*· **ἀπομακρύνετε δέ, τοὐναντίον, αὐτήν, ἐὰν θέλετε νὰ διευθυνθῆτε δεξιά.**

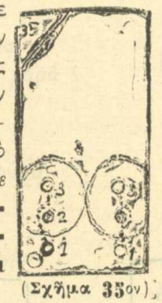

(Σχῆμα 35ον)

Σημ. Μὴ παίζετε Μασσέ, παρὰ μόνον ὅταν εὑρίσκεσθε εἰς τὸ μέσον τοῦ Μπιλλιάρδου· διότι ἄλλως θὰ σᾶς ἦτο εὐκολώτερον νὰ παίξετε ἀπὸ σπόνταν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

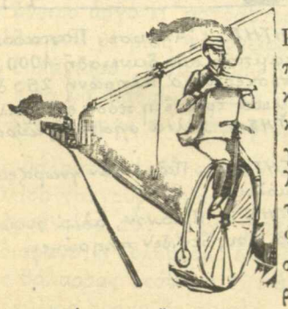

Ἐπανῆλθεν ἐκ Κερκύρας ὁ διαπρεπὴς καλλιτέχνης κ. Βικέντιος Μποκατσιάμπης, καθηγητὴς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ καὶ ἐν τῇ Ἑταιρείᾳ τῶν Φιλοτέχνων, κομίσας πολλὰ νέα ἀριστουργήματα τοῦ χρωστῆρός του, ἅτινα ἔχει ἐκτεθειμένα εἰς τὸ νέον ἐργαστήριόν του, ἐν ὁδῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀρ. 28, ὅπου δύναται πᾶς τις νὰ τὰ θαυμάσῃ.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Σχολικὴ Δρόσος» ὁ συνεργάτης ἡμῶν κ. Νικόλαος Ι. Βάγιας, ἀριστοβάθμιος Δημοδιδάσκαλος, ἐξέδωκεν ἐξ 100 σελίδων Ποιητικὴν Συλλογήν, χρησιμωτάτην εἰς τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα. Ἐν τῇ «Σχολικῇ Δρόσῳ» τὰ παιδία δύνανται νὰ εὕρωσιν εὐχάριστον ἅμα καὶ ἠθικὸν ἀνάγνωσμα, ὅπερ συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μουσείου».

Εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον: Ὁ πρόεδρος μὲ πατρικὸν ὕφος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, ὅστις εἶναι παλαιὸς γνώριμός του:

— Λοιπόν, τόσαις φοραῖς ἦλθες ἐδῶ καὶ ἀκόμη δὲν ἐδιορθώθης.

Ὁ κατηγορούμενος μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος υἱοῦ πρὸς πατέρα:

— Καὶ σεῖς, πρόεδρέ μου, ἀκόμη δὲν ἐγείνατ' ἐφέτης;

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ
ΜΙΧ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ
69 Ὁδὸς Σόλωνος 69
Δένονται βιβλία πολυτελείας, ἐπιστημονικὰ καὶ ἐργόχειρα.
Κατασκευάζονται λευκώματα καὶ ἐμπορικὰ βιβλία κατὰ παραγγελιαν.
Τιμαὶ λογικαὶ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ν. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ
Ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου
Δι' ἕκαστον πελάτην ἔχει
ἰδιαίτερον καλαπόδι

Η ΓΥΝΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΑΙΩΝΑ

Η ΝΕΑΡΑ ΙΑΤΡΟΣ.— Ἡ γλῶσσά σου εἶναι ἀκάθαρτη ... 120 σφυγμοὶ εἰς τὸ λεπτόν· φυλάξου, παιδί μου, ὅταν γίνῃς καλλίτερα, θὰ ἔλθῃς νὰ μοῦ κάνῃς κόρτε.

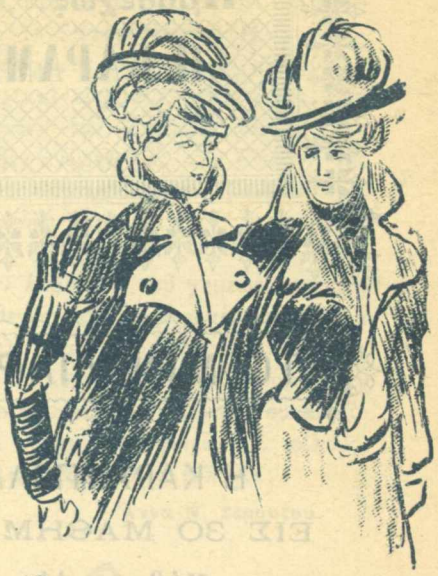

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν κηδείαν τοῦ συζύγου τῆς Μαρίκας. Τί δυστυχής, ἡ καϋμένη!
— Εἶναι πολὺ λυπημένη;
— Ὄχι παρὰ πολύ, διότι.... δὲν τῆς πηγαίνουν τὰ μαῦρα!

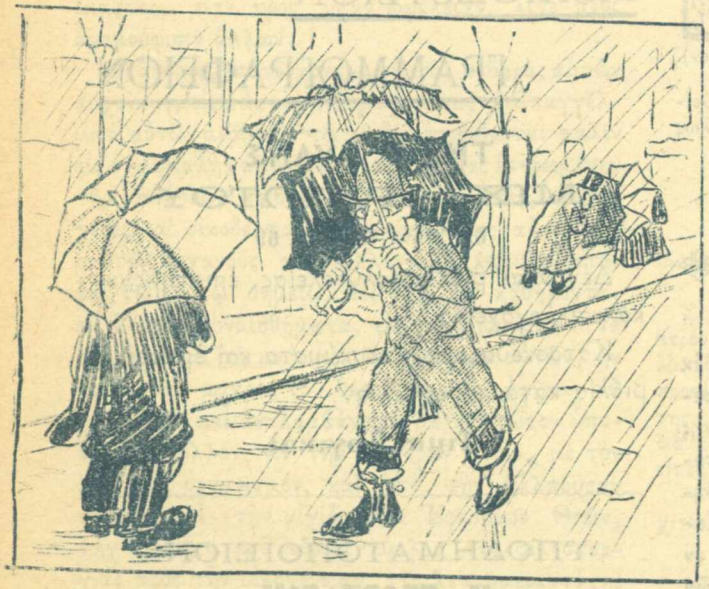

— Γιατί μὲ δύο ὀμπρέλλαις, κύρ Μανώλη;
— Ἐ! Σὲ τέτοιον παληόκαιρον, μὲ τὴν πάλη νὰ προφυλάττω ὀλίγον τὴν καινούρια.

Ὁ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ.— Ἄκουσε, Παπαδόπουλε· ἂν ὁ μπαμπᾶς σου δανεισθῇ 1000 δραχμάς, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ πληρώνῃ 250 δραχμὰς τὸ ἔτος, μετὰ τρία ἔτη πόσα θὰ ὀφείλῃ ἀπόμη;
Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ.— Χίλια φράγκα, κύριε καθηγητά.
Ὁ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ.— Πῶς! Δὲν γνωρίζεις λογαριασμὸ διόλου;
Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ.— Πιθανόν, ἀλλὰ γνωρίζω τὸν μπαμπᾶ μου, ὅτι δὲν πληρώνει.

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ